«Народная Воля» в Facebook www.facebook.com/nv.online.info,
в Vkontakte www.vk.com/nvonlineinfo

№ 56 (4616)

27 ліпеня 2021 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай
і рускай мовах

Выдавец:УП «Народная Воля».
Кошт — свабодны.

Народная Воля

*На прастор, на шырокі разлог
Выходзі, мой народ, грамадою...*
Якуб КОЛАС

Дзякуй усім, хто падтрымлівае «Народную Волю» ў гэты надзвычай цяжкі час.
Рэдакцыя.

БЛІЦ

“Такім чынам, восьмы дзень нашы калегі знаходзяцца ў тым самым адзенні, у якім іх затрымалі, нягледзячы на невыносную спёку, якая стаіць гэтымі днямі. У іх няма ні зменнай бялізны, ні элементарных сродкаў гігіены, ні дадатковай ежы і пітва. Куды падзеліся перадачы, якія сваякі куплялі за свае грошы і перадавалі, невядома. Гуманітарныя наборы, якія на Акрэсціна перадае “Чырвоны Крыж”, затрыманым таксама не даюць. Людзі ў ізалятары спяць на падлозе або на шконках без бялізны і матрасаў. Усё гэта з’яўляецца грубым парушэннем закону і ўнутраных правілаў ІЧУ”.

(З нядаўняга паведамлення тэлеграм-канала “Наша ніва”)

“Змяніў тры камеры. Спачатку сядзеў у чатырохмеснай, дзе было 16 чалавек і тэмпература за +40. У камеры ўсе былі ў адной бялізне абсалютна мокрыя, было цяжка дыхаць і проста варушыцца. Потым перавялі ў аднамесны карцэр, дзе было яшчэ восем чалавек, адсутнічаў ложак, а на падлозе была плітка. Затым – у іншую чатырохмесную камеру, дзе нас было дванаццаць. У рэшце рэшт вярнулі ў першую камеру, дзе было ўжо 18 чалавек.

Перапоўненасць камер такая, што месца хапае роўна на тое, каб усім змясціцца спаць на падлозе. Калі некага вызвалялі, то хутка прыводзілі новых людзей. Пры гэтым, у ЦІП дакладна ёсць пустыя камеры. Бялізну і матрацы не выдаюць, большасць спіць на падлозе, гэта камфортней, чым на жалезных нарах.

Асабістыя рэчы ўзяць з сабой у камеру не дазваляюць, перадачы ад сваякоў прымаюць, але не перадаюць – аддаюць, калі вызваляешся (так што, калі сутыкнецеся, перадаваць перадачы цяпер няма сэнсу). У выніку амаль усе сядзяць без зменнай бялізны, адзення, зубной шчоткі, ручніка, не кажучы ўжо пра кнігі.

За 10 дзён у душ не вадзілі ні разу, мы мыліся з бутэлек над унітазам. Адбой у 22, пад’ём – а 6-й раніцы, днём ляжаць нельга. Кожную ноч камеру будзяць два разы, у 2 і 4 гадзіны, каб зладзіць пераклічку. Выспацца, такім чынам, не ўдаецца, стомленасць назапашваецца.

Аслабляецца імунітэт, многія хварэюць. Я страціў нюх, хоць і вакцынаваны. Пасля выхаду на волю тэст на каранавірус апынуўся станоўчым”.

(З інтэрв’ю Вадзіміра Заранкіна, супрацоўніка амбасады ЗША ў Беларусі, старэйшага сына былога кіраўніка Віцебска; адсядзеў у ліпені 10 сутак на Акрэсціна)

Пагадзіцеся, нельга прачытаць гэтыя радкі і зрабіць выгляд, што нічога незвычайнага ў краіне не адбываецца. Таму “Народная Воля” звярнулася да шэрагу вядомых асоб з такім пытаннем:

Як спыніць катаванні людзей у ізалятары часовага ўтрымання?

Алена АНІСІМ, старшыня ГА “Таварыства беларускай мовы імя Ф.Скарыны”, экс-дэпутат Палаты прадстаўнікоў:

– Па праўдзе кажучы, складана сказаць… Сітуацыя ўвогуле невытлумачальная… Каб у той краіне, якая найбольш пацярпела па ўсіх аб’ектыўных ацэнках ад фашыстаў у гады вайны, сёння, праз 30 гадоў незалежнасці, у месцах зняволення з людзей так здзекаваліся… Проста за тое, што людзі інакш думаюць і хочуць, каб краіна была вольнай, незалежнай і паспяховай.

Цяжка сказаць, як на гэта можна паўплываць… Магчыма, чыста чалавечыя звароты на адрас улады змогуць змяніць такое стаўленне да зняволеных. І зразумела, што кожны такі факт жорсткага абыходжання павінен рабіцца публічным.

Даўно стіць пытанне пра бесчалавечныя ўмовы ўтрымання ў турмах і ізалятарах, і я лічу, што для новай улады гэта будзе адно з найпершых пытанняў.

Алег РУМО, дырэктар дзяржаўнай установы «Мінскі навукова-практычны цэнтр хірургіі, трансплантaлогіі і гематалогіі», член Савета Рэспублікі:

– Я хвалююся пра здароўе ўсіх людзей.

Усяго добрага, да пабачэння.

Сяргей ЗАКОННІКАЎ, паэт, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі:

– Ніяк. Я заўсёды рэальна гляджу на рэчы. Яшчэ у 1993 годзе пісаў пра тое, чым усё можа скончыцца, калі Лукашэнка яшчэ толькі намерваўся пайсці ў прэзідэнты. Я не радуюся таму, што мае прадбачанні здзейніліся, але ў сённяшняй сітуацыі грамадства абсалютна нічога не можа зрабіць. Што хацелі, тое і атрымалі. Цяпер можна толькі рукамі развесці…

Вадзім ГІГІН, палітолаг, публіцыст, дэкан факультэта філасофіі і сацыяльных навук БДУ:

– Прабачце, я сяджу на прыёме дакументаў – сёння апошні дзень. Вельмі шмат абітурыентаў, вялікі наплыў паступаючых. У іншы раз патэлефануйце, я падумаю...

Вольга АБРАМАВА, экс-дэпутат Вярхоўнага Савета і Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу:

– Калі б я ведала рэцэпт!...

У бытнасць дэпутатам, турмы – гэта быў адзін з маіх прыярытэтаў. Я ўвесь час дамагалася лібералізацыі ўмоў знаходжання ў месцах пазбаўлення волі, патрабавала змяніць падыходы адпраўлення людзей у месцы зняволення, у тым ліку і па палітычных матывах. Я патрабавала паляпшэння ўмоў знаходжання ў месцах пазбаўлення волі, у тым ліку гэта тычылася пытанняў харчавання і меддапамогі.

Зараз я нават не ведаю, што можна зрабіць. Не ўяўляю, каб хтосьці мог рэальна і сістэмна працаваць у гэтым накірунку – пра дэпутатаў я наогул не кажу, сёння гэта не ў іх сферы інтарэсаў. Я за апошнія гады не сустракала, каб хоць хто-небудзь з дэпутацкага корпуса падымаў гэтае пытанне. Хаця нам у свой час многае ўдавалася. Мы за свае грошы ў 2007 годзе, напрыклад, куплялі кнігі ў турмы – адбіралі іх па кніжных кірмашах. Мы дамагліся павялічэння асігнаванняў на харчаванне зняволеных – яно было проста паталагічна дрэнным.

Людзі абураюцца тым, што адбываецца ў ізалятарах, але разумеюць, што яны нямоглыя і не ў сілах нешта змяніць. Трэба прыняць кардынальнае рашэнне на дзяржаўным узроўні – спыніць пераслед людзей па надуманых прычынах, не ствараць нечалавечыя ўмовы існавання ў ізалятарах і турмах. Але каб з’явілася гэтая палітычная воля, павінна нешта змяніцца: альбо знешні ціск на дзяржаву прымусіць гэта зрабіць, альбо, як той казаў, у самой кансерваторыі нешта павінна памяняцца…

Калісьці з трыбуны Палаты прадстаўнікоў я публічна звярнулася да ўсіх прысутных у Авальнай зале з нагоды неабходнасці радыкальнай змены стаўлення да зняволеных у турмах. Я тады прапанавала ўсім чыноўнікам і дэпутатам на добраахвотнай аснове правесці адзін поўны дзень ва ўмовах турэмнага ўтрымання. Каб на сабе адчулі усё тое, што кожны дзень адчуваюць зняволеныя. “Вось тады, магчыма, вы зразумееце, што такое сапраўдная несвабода і будзеце ставіцца да гэтага адпаведна, прымаючы нейкія дзяржаўныя рашэнні”, – сказала я. І нас вадзілі на экскурсію ў турмы і ізалятары, але гэтага было недастаткова. На сваёй скуры гэта трэба выпрабаваць, каб зразумець і пранікнуцца.

Дзмітрый БРЫЛЁЎ, намеснік начальніка ўпраўлення ўзаемадзеяння са сродкамі масавай інфармацыі і рэдакцыйнай дзейнасці – афіцыйны прадстаўнік Генеральнай пракуратуры Рэспублікі Беларусь:

– Калі ўсё гэта насамрэч адпавядае рэчаіснасці, то ў чалавека ніхто не адбіраў права паведаміць пра гэта праз інстытут скаргаў.

Мы, безумоўна, таксама адсочваем сродкі масавай інфармацыі, і магу падзякаваць вам за гэты маячок, звернем увагу. Але калі журналіст звяртаецца – гэта крыху не тое. Зараз любую інфармацыю трэба перапраўяраць, вельмі шмат фэйкаў. А закон аб зваротах грамадзян ніхто не адмяняў, ён працуе. І той, хто канкрэтна пацярпеў, можа накіраваць зварот у адпаведныя органы. Іншае пытанне, чаму не адпраўляе. Не жадае або няма падстаў? Трэба разбірацца... Я, канешне, паведамлю пра гэта сваім калегам, якія нагляд ажыццяўляюць. Але і самі людзі павінны паказаць, калі, у які перыяд часу, што ім не далі, у чым канкрэтна парушаныя іх правы.

Апытанне праводзілі Марына КОКТЫШ і Алена МАЛОЧКА.

З-ЗА КРАТ

Пасля 10 дзён у турме на Акрэсціна на волю выйшлі журналісты Радыё Свабода Іна Студзінская і Алег Груздзіловіч.

Алеся Дашчынскага выпусцілі з-за крат раней, 23 ліпеня.

Іну Студзінскую, Алега Груздзіловіча і Алеся Дашчынскага затрымалі пасля ператрусаў у іх дамах 16 ліпеня. Тады ж рэдакцыйны офіс у Мінску быў ускрыты і разгромлены.

Нікому з затрыманых не выставілі ніякіх абвінавачаанняў, яны застаюцца падазраванымі. Праваабаронцы прызналі іх палітычнымі вязнямі.

Пратэстуючы, Студзінская галадала больш за тыдзень

Іна Студзінская пасля вызвалення паведаміла, што яна, пратэстуючы, галадала больш за тыдзень, ніводнага допыту не было, працэсуальнага статусу яна не мае, ніякага абвінавачвання ёй не выставілі. Перад вызваленнем яна падпісала паперу аб яўцы. Прынцыпова адмовілася падпісваць паперу аб невыдаванні.

“І ў турме можна выжыць. Але нары былі цвёрдыя, матраца і падушкі не далі, да чацвярга я была ў тым жа адзеньні, у якім забралі. Абмылак быў за шчасце. Я галадала ў знак пратэсту, перадачу мне перадалі ў чацвер, але яе з’елі сукамерніцы. Я піла ваду. Было фактычна катаванне святлом – гарэлі ўвесь час тры яркія лямпы – і гучнай музыкай: уключалі гімн і песні “Саня астанецца с намі”, “Любімую не аддаюць”; але і было дзве песні ў выкананні Данчыка”, – распавяла Іна Студзінская.

«Гэта дэманстратыўна грубае абыходжанне з людзьмі, затрыманымі па палітычных артыкулах»

Алег Груздзіловіч пасля вызвалення з турмы на Акрэсціна сказаў, што застаецца падазраваным і што ён даў падпіску аб яўцы. Тры дні ён галадаў за кратамі ў знак пратэсту супраць затрымання і салідарнасці з Інай Студзінскай, якая галадала больш за тыдзень з патрабаваннем дапусціць да яе адваката.

Алег Груздзіловіч паведаміў пасля вызвалення, што мае статус падазраванага па артыкуле 342 Крымінальнага кодэксу (Арганізацыя і падрыхтоўка дзеянняў, што груба парушаюць грамадскі парадак, альбо актыўны ўдзел у іх; караюцца арыштам, ці абмежаваннем волі на тэрмін ад двух да пяці гадоў, або пазбаўленнем волі на тэрмін да чатырох гадоў).

Ніводнага допыту ў Алега не было, ён адмовіўся даваць паказанні падчас затрымання, не падпісаў пратакол ператрусу 16 ліпеня. У Следчым камітэце 16 ліпеня яго спрабавалі дапытаць, але ён адмовіўся ад дачы паказанняў.

“У Следчым камітэце ў кабінетах усё завалена кампутарамі і бел-чырвона-белай сімволікай. Там мне прапанавалі допыт, але я адмовіўся. Дзяжурны адвакат, якога мне далі, так і не паведаміў жонцы, што мяне накіравалі ў турму на Акрэсціна, аб чым я яго прасіў”.

26 ліпеня Алег Груздзіловіч перад вызваленнем даў падпіскі аб яўцы і невыдаванні матэрыялаў справы.

“Абставінаў справы я паведаміць не магу, але я іх і не ведаю, ведаю, што там шмат людзей – гэта тое, што я чуў ад сукамернікаў. Апрача таго, у камерах была вялікая колькасць людзей, затрыманых у так званай “вілейскай справе” (падазрэнне на тэрарызм), некаторых з іх таксама адпускаюць”.

Алег тры дні, да вызвалення, трымаў галадоўку пратэсту. Перадачу ён атрымаў толькі па вызваленні, ні матраца, ні падушкі, ні бялізны не меў, прагулак не давалі, яшчэ не вярнулі пашпарт.

“Гэта дэманстратыўна грубае абыходжанне з людзьмі, затрыманымі па палітычных артыкулах. У “непалітычных” матрацы былі. Стаўленне да нас сярэдняе, але агулам можна сказаць, што міліцыянты настроеныя даволі жорстка да палітычных. Толькі адзін выказаў маленькае спачуванне. Усе астатнія былі вельмі жорстка настроеныя.

Гэта робіцца, каб уздзейнічаць на палітычных. Ім ствараюць невыносныя ўмовы з самага пачатку. Усе палітычныя вязні кажуць, што мы закладнікі гэтай сітуацыі. Я разумею, што быў загад пакуль прыпыніць гэтую справу. Якое будзе развіццё, залежыць ад палітычнай сітуацыі”.

Учора раніцай таксама вызвалілі журналіста «Белсата» Ігара Ільяша

Журналіст тэлеканала «Белсат» Ігар Ільяш пасля 10 сутак зняволення.

Ігар Ільяш – журналіст, які спецыялізуецца на расследаваннях, аўтар кнігі «Беларускі Данбас» і муж палітзняволенай журналісткі **Кацярыны Андрэевай (Бахвалавай)**. Яго затрымалі 16 ліпеня, толькі праз чатыры дні да яго дапусцілі адваката.

23 ліпеня стала вядома, што Ільяш з’яўляецца падазраваным паводле ч.1 арт.342 КК (“Арганізацыя і падрыхтоўка дзеянняў, што груба парушаюць грамадскі парадак, альбо актыўны ўдзел у іх”).

***

За кратамі па-ранейшаму застаюцца дзясяткі прадстаўнікоў незалежных СМІ Беларусі.

РУБАМ!

Спадар Швед, а дзе крымінальныя справы супраць тых, хто займаўся фальсіфікацыямі вынікаў выбараў?

Учора генеральны пракурор Беларусі Андрэй Швед даў справаздачу Аляксандру Лукашэнку аб палітычна матываваных крымінальных справах.

“На сённяшні дзень пачата больш за 4200 крымінальных справаў, звязаных з антыграмадскімі праявамі. У суды ўжо накіраваныя 803 крымінальныя справы ў дачыненні да 1116 чалавек, разгледжаны 704 крымінальных справы ў дачыненні да 955 асобаў”, – цытуе генпракурора БелТА.

Што і казаць, уражлівыя лічбы! Але скажыце, спадар генеральны пракурор, ці прыцягнулі вы да адказнасці хоць аднаго з тых, хто нахабна фальсіфікаваў вынікі галасавання падчас прэзідэнцкіх выбараў? Абнародавана мноства дакументальных сведчанняў парушэння заканадаўства, а пракуроры – ні гу-гу.

А колькі чалавек загінула, адстойваючы справядлівасць і дэмакратычныя прынцыпы? Дзе крымінальныя справы ў дачыненні да вінаватых у гібелі людзей? Дык чаму вы пра гэта не сказалі А.Лукашэнку?

Народная Воля
http://www.nv-online.info
27 ЛІПЕНЯ 2021 г.

АТЫ-БАТЫ

Егор ЛЕБЕДОК:

«Всё, что здесь происходит, меня не пугает и не напрягает»

Заведующий лабораторией в ГНПО «Оптика, оптоэлектроника и лазерная техника», автор популярного телеграм-канала о военной и информационной безопасности Беларуси ***Егор Лебедок*** *сообщил, что его призывают на военные сборы. «Народная Воля» уточнила, готов ли морально популярный военный эксперт снова пойти в армию.*

– Егор, почему вдруг именно вас на сборы позвали? Настроены снова отправиться на армейскую практику?

– Готов, конечно! Я же военнообязанный. Думаю, в сентябре-ноябре заберут – пока не понятно, когда точно. Сейчас медкомиссию прохожу. Но это плановые сборы, ничего экстраординарного я здесь не вижу. Часть моих однокурсников, которые не служили, еще прошлой осенью забирали на такие учебные сборы – они прошли переподготовку по новым специальностям.

– Месяц в армии?

– 25 дней. У политолога Артема Шрайбмана тоже были плановые сборы – минувшей осенью гребли всех подряд. В военкоматах никто никого не выделяет персонально. Им вообще без разницы, кто ты и что. Выбирают кандидатов из тех, кто подходит по возрасту, по разряду запаса, по специальности. В моем случае, например, от военкомата надо пять человек отправить, но отобрали восемь. Кто-то, возможно, отсеется на медкомиссии. А в других военкоматах, может, наоборот, некомплект.

Есть у нас проверочные сборы, когда призывают в часть для развертывания, для проведения каких-то учений. А есть учебные сборы (туда и меня собираются направлять) – это просто в Военной академии сидишь и получаешь, условно говоря, новую специальность и новые знания.

– Вы же в армии служили?

– Да, в артиллерийских войсках.

– В последнее время вас начали частенько вспоминать в некоторых провластных телеграм-каналах: мол, что за военный эксперт такой-сякой? Не боитесь столь пристального внимания к своей персоне? Смотрю, вам даже комментаторы в «Фейсбуке» пишут: мол, как-то беспокойно за вас…

– А чего бояться? Мы же в Беларуси живем, если бояться, то можно либо шизануться, либо податься в эмиграцию.

Всё, что здесь происходит, меня не пугает и не напрягает. Я прекрасно понимаю, что будет еще хуже, но меня это не страшит, как всех остальных.

– Многие действительно теперь живут в состоянии непроходящего напряжения и стресса.

– Это глупо, потому что напряжение будет только нарастать. Нужно просто понять, где ты живешь, что может тебя ждать, и расслабиться.

– А почему вы думаете, что дальше будет только хуже?

– А вы разве видите какие-то симптомы улучшения? Я не вижу. Всё – как у Оруэлла написано: репрессии ради репрессий, пытки ради пыток, власть ради власти. И это уже не метафора, а точное описание сути таких режимов, как белорусский.

– Тысячи белорусов за последнее время уехали из страны, опасаясь репрессий. Вы для себя рассматриваете возможность релокейта?

– Конечно, нет! Я уже сказал, что не уеду. Нужно же и мужество иметь, а то попривыкали съезжать…

Я понимаю еще тех, кому действительно угрожают, а тут смотришь по соцсетям – некоторые в какой-то непонятной истерике уезжают: ай-яй, со мной тут такое могут сделать!.. Ну посадят и посадят – не ты первый, не ты последний.

– У вас дети есть, жена?

– Нет. Мне в этом смысле, конечно, проще. Я понимаю, что семья – это дополнительный фактор риска.

– Егор, а сколько вам лет?

– 39.

– А почему не женаты?

– Да не срослось как-то раньше. А сейчас я больше рисковый, чем завидный жених… (*Смеется.*)

– У многих сегодня упадническое настроение, а вы бодры, шутите. Прямо вне мейнстрима!

– Мне кажется, беда в том, что нас воспитывали на русских сказках, где все ждут какого-то чуда. Вот и у нас некоторые ждут чуда – то на план «Перамога» надеются, то на «День икс», то на выборы. Все это чушь!

Работа и терпение – вот что нужно для достижения цели. Это то, что испокон веков было свойственно белорусам. И тогда плевать, что происходит вокруг. Эмоциональная черствость белорусов – это, наоборот, большой плюс. А все сейчас повторяют: ой-ёй, ничего не получилось! И эта дурацкая депрессия всё как раз и портит. Люди не понимают, что каждый день нужно делать какие-то мелкие шаги, идти к своей цели, работать. А не надеяться на чудо, на Байдена или еще какого-то лидера. Делайте простые вещи. Например, перетяните одного «ябатьку» на свою сторону. И это уже будет маленькая победа!

– У белорусского барда Дмитрия Бартосика как раз есть об этом строки в песне: *«Я спаць кладуся з дзевачкай прастой, а прасынаюся са шчырай беларускай».* Вы об этом?

– Да, это отличный подход!

Но у многих в головах всё равно надежда на какие-то планы, лидеров. Хрен пойми на кого белорусы надеются, только не на себя! И еще вот эта привычка: если режим не побежден до сегодняшнего дня, значит, всё пошло прахом. И вот это нытье транслируется сегодня кругом, и получается, что иррациональному страху и панике подвержено слишком много людей. Это как вирус. Такая ситуация, между прочим, выгодна власти.

– До конца не ясно, чего пытаются добиться репрессиями. Как вам идея переговоров с властью?

– А никаких переговоров не будет. Переговоры – это капитуляция. На другие переговоры никто не пойдет. А когда всех раздербанят, то и переговоров никаких не надо будет. Надо понимать психологию чиновников. Любая либерализация для Лукашенко сегодня – это прямая угроза, поэтому и бомбят все медиа, аналитиков и прочих. Он понимает, что вертикаль пошла шататься. Ведь чиновники тоже читают альтернативные медиа, умеют думать. Вот даже недавнее выступление на совещании с работниками МИДа, где Лукашенко заявляет дипломатам: *«Или вы с народом, страной, президентом, или такие кадры стране не нужны…»* Это не просто так было сказано.

Некоторые не понимают, что основное разложение идет в системе власти. Процесс, может, медленно, но идет. Поэтому я и говорю: сегодня каждый должен делать то, что может. Перетянуть на свою сторону «ябатьку». Рассказывать то, что происходит, тем, кто мало интересуется политикой. Больше ни от кого ничего не требуется. Но поскольку в голову вбивается, что это всё равно ничего не меняет, то никто ничего не делает и все вокруг депрессуют.

Терпение – это то качество, которое всегда было присуще белорусам. Не зря же говорили: «Памірай, а жыта сей». Что бы ни происходило – надо идти вперед! Это кажется, что это какая-то тупая философия, но на самом деле это основа побед. Капля камень точит.

– И раньше в некоторых семьях были разлады из-за политики, а сейчас так особенно. Ваши родные в этом смысле вас поддерживают?

– Мой отец умер, а мама раньше пыталась меня переубедить в каких-то вещах, а сейчас сама понимает, что не надо молчать, иначе только хуже будет.

Марина КОКТЫШ.

ТЕМ ВРЕМЕНЕМ

Указ о призыве на срочную военную службу в августе–ноябре уже подписан

В августе–ноябре 2021 года на срочную военную службу и службу в резерве призовут граждан Беларуси мужского пола, которым ко дню призыва исполнилось 18 лет и которые не имеют права на отсрочку, а также граждан призывного возраста, утративших право на отсрочку, – в целях поддержания боевой готовности Вооруженных Сил, других войск и воинских формирований.

Одновременно, как сообщает *belta.by*, указом предусматривается увольнение в запас военнослужащих срочной военной службы и резервистов, выслуживших установленные сроки.

ЛІЧБА

667

За статусам бежанцаў да польскіх улад у першай палове 2021 года звярнуліся 667 беларусаў.

РЭЗАНАНС

Хай бы гісторык Марзалюк напісаў аб трагедыі ў Докшыцах і Азарцах

Пасля прачытання артыкула Міхася Скобла «Вайна малаціла беларусаў у два цапы – і спераду, і ззаду» («Народная Воля» за 1 чэрвеня) і мне захацелася сёе-тое ўспомніць з часоў мінулай вайны.

У 1943 годзе я, падлетак, жыў у мястэчку Докшыцы, што на Віцебшчыне. Разам з немцамі тады ў нас атабарыліся гэтак званыя «радзівонаўцы». Іхні камандзір беларус Уладзімір Гіль-Радзівонаў быў падпалкоўнікам Чырвонай Арміі. Трапіўшы ў нямецкі палон, ён, як і рускі генерал Уласаў, згадзіўся супрацоўнічаць з гітлераўцамі. Праз пэўны час зразумеў, што вайну немцы не выйграюць, трэба неяк ратавацца. Звязаўся з партызанамі, дамовіўся, што «радзівонаўцы» здадуць ім Докшыцы.

У выніку партызаны ўзялі мястэчка без вялікіх страт, немцаў пастралялі. Але потым дзейнічалі зусім не як вызваліцелі. За два дні і ноч партызаны абрабавалі мястэчка, забралі ў людзей шмат маёмасці. На маіх вачах адзін з партызанаў сцягнуў з бацькі боты і верхнюю вопратку. Пасля рабункаў «народныя мсціўцы» ўчынілі падпал. Згарэў драўляны касцёл, а вось мураваная царква ацалела.

На гэтым партызаны не спыніліся. Некаторых местачкоўцаў забілі без суда і следства. Помню, што застрэлілі нашых суседзяў – Ляговіча і Квачонка (у Ляговіча засталіся дзве маленькія дачушкі – Хрысціна і Данута, мы потым разам раслі). Была цалкам знішчана сям’я вядомага ў мястэчку натарыуса (прозвішча, на жаль, не памятаю). Пасля рабункаў і забойстваў партызаны сышлі ў лес.

На другія суткі з Глыбокага (30 вёрст ад Докшыцаў) прыехалі немцы. Жыхарам мястэчка было загадана сабрацца на плошчы. Усе чакалі самага горшага, але гітлераўцы чамусьці зліталіся. Пазней людзі гаварылі, што пасля партызанскага нападу выжыў адзін немец і расказаў сваім супляменнікам, што местачкоўцы не вінаватыя. Такім чынам ён выратаваў нас ад пагібелі.

Пасля трагедыі ў Докшыцах мне давялося жыць у бабулі на хутары, які знаходзіўся каля вёскі Дзегцяры (сёння ў Крыпульскім сельсавеце Докшыцкага раёна). На хутары я таксама наглядзеўся, што вытваралі некаторыя партызаны. Апісаць словамі немагчыма, што бачылі мае вочы...

Паміж Докшыцамі і чыгуначнай станцыяй Параф’янава знаходзілася вялікая вёска Азарцы. На ўездзе ў вёску партызаны яўна з правакацыйнай мэтай заклалі міну, на якой падарваўся нямецкі аўтамабіль. Гітлераўцы акружылі Азарцы, усіх жыхароў забілі, а вёску спалілі датла. Яна так і не аднавілася. Скажыце, партызаны не ведалі, што з-за аднаго ці двух фашыстаў пацерпіць уся вёска? Ведалі, але такім чынам яны разлічвалі, у адпаведнасці інструкцыяй з Масквы, “падняць дух супраціўлення” насельніцтва ўсёй акругі. І на маё разуменне, у знішчэнні ні ў чым не павінных людзей аднолькава павінны як тыя, хто, знаходзячыся ў Маскве, кіраваў партызанскім рухам на тэрыторыі Беларусі, так і фашысты, якія акупіравалі наш край і змагаліся з партызанамі.

Праўда пра ваенныя падзеі ў Докшыцах і Азарцах да гэтага часу нідзе не апублікавана. А шкада. Хай бы гісторык Ігар Марзалюк, які часта выступае па тэлебачанні, расказаў людзям, што часам вытваралі некаторыя партызаны, якіх усіх без разбору гераізуюць афіцыйныя СМІ. Не, я згодны з тым, што ў большасці сваёй удзельнікі партызанскага руху заслугоўваюць гонару і павагі, але ж нельга замоўчваць і пра тое, што з-за бязглуздых дзеянняў некаторых з іх многім мірным жыхарам давялося заплаціць сваімі жыццямі.

Мне ўжо пад дзевяноста гадоў, жыццё падходзіць да фінішу. Не хацелася б, каб праўда пра трагічныя падзеі ў Докшыцах і Азарцах сышла са мной на той свет…

Барыс СТАРЫКЕВІЧ.

Мінск.

ВЕРДЫКТ

Суд у Чэхіі асудзіў беларуса на 21 год турмы за ўдзел у вайне ў Данбасе

Апеляцыйны суд у Чэхіі асудзіў 41-гадовага беларуса **Аляксея Фадзеева** на 21 год турмы за ўдзел у вайне на ўсходзе Украіны на баку прарасійскіх сепаратыстаў. Ён прызнаны вінаватым у тэрарызме. Пра гэта паведамляе Novinky. cz.

Фадзееў шмат гадоў жыве ў Чэхіі. З кастрычніка 2014-га па травень 2016 года ён неаднаразова выязджаў у Данбас з мэтай падтрымкі сепаратысцкіх груповак і служыў ва ўзброеных сілах аднаго з сепаратысцкіх утварэнняў.

Суд першай інстанцыі асудзіў яго за гэта на 4,5 года пазбаўлення волі. Тады суддзя палічыла, што Фадзееў не прымаў удзел у баях і вёў толькі дапаможную працу. Аднак пракуратура абскардзіла гэтае рашэнне.

Абарона беларуса настойвала, што з яго трэба зняць абвінавачанні, бо ён, як сцвярджаецца, не ўдзельнічаў у баях на перадавой. Сцвярджалася, што Фадзееў паехаў ва Украіну для абароны мірнага насельніцтва.

Народная Воля
http://www.nv-online.info
27 ЛІПЕНЯ 2021 г.

ДРАМА

«Я муху не пакрыўджу, калі да мяне нармальнае стаўленне...»

Гісторыя малалетняга палітвязня Мікіты Залатарова, двойчы судзімага пасля выбараў

Бацька малалетняга палітвязня Мікіты Залатарова нарэшце атрымаў спатканне з сынам. Гэта адбылося пасля другога суда над падлеткам. Гомельская Феміда прызнала Мікіту вінаватым у «гвалце» над ахоўнікамі СІЗА і пакарала паўтара гадамі зняволення ў выхаваўчай калоніі. Апроч таго, хлопец мусіць сплаціць пацярпелым маральную шкоду – тысячу рублёў на дваіх.

– Нягледзячы на ўсё, сын трымаецца бадзёра, -- кажа Міхаіл Лапуноў, бацька Мікіты. -- Але ў СІЗА да яго чапляюцца, спрабуюць справакаваць. Ён хоча хутчэй патрапіць у калонію. Таму апеляцыю на апошні прысуд пісаць не будзем. Няма сэнсу. Мікіта змучаны камерным рэжымам і канвойнымі – рыхтуем яго зараз да этапу ў калонію.

«Не гвалт, а супраціўленне»

14 ліпеня суд Цэнтральнага раёна Гомеля другі раз асудзіў хворага на эпілепсію падлетка Залатарова. Гэтым разам на падставе артыкула 364 Крымінальнага кодэкса.

Што ж такога крымінальнага зрабіў у СІЗА невысокага расточку падлетак, прызнаны праваабарончымі арганізацыямі палітвязнем?

Следчы **Шкрабаў** з гарадскога аддзела СК пісаў у пастанове: *«21 сакавіка ў праме-жак часу з 11:30 да 12:30 Залатароў, будучы ў службовым кабінеце псіхалагічнай службы, у катэгарычнай форме адмовіўся выконваць законныя патрабаванні супрацоўнікаў установы – прайсці ў камеру № 103, у выніку чаго супрацоўнікі* ***Лучкін*** *і* ***Хацкоў*** *прымянілі да яго фізічную сілу і вывелі ў калідор трэцяга паверха».*

Аднак непаўналетні Залатароў, адзначаецца ў абвінавачванні, перашкаджаў законнай дзейнасці службоўцаў. Хлопец зрабіў падножку Лучкіну, у выніку чаго той зваліўся на падлогу. Калі Лучкін падняўся, Залатароў «схапіў яго за валасы і шыю, прычыніўшы тым самым боль і пабоі».

Апроч таго, лаяўся і пагражаў гвалтам намесніцы начальніка ізалятара **Тацццяне Хаўбок**. На судзе супрацоўніца абуралася: яна ўсё ж такі падпалкоўнік, намесніца начальніка, а Мікіта – малалетка, асуджаны, брыдка абзываўся ды яшчэ пагражаў.

Залатароў на судзе не адмаўляў віны, аднак удакладніў: *«Гэта быў не гвалт, а супраціўленне. Кепскія словы я казаў на эмоцыях».*

І дадаў, што да яго ставіліся кепска, негуманна з той прычыны, што асуджаны па «палітычных» артыкулах. Ён хварэе на эпілепсію, а таблеткі давалі не рэгулярна, іншы раз толькі тады, калі была магчымасць непасрэдна звярнуцца да медыка. Да таго ж адзін сядзеў у камеры каля двух месяцаў. І баяўся: пачнецца прыступ, хто дапаможа?

– Калі адзін сяджу, мяне пачынае «падрываць», – прызнаваўся Мікіта.

Прэлюдыя інцыдэнту, паводле распове-ду Залатарова, такая. 20 сакавіка ён прасіў праз «калідорнага», каб яму падсялілі нармальнага сукамерніка. Апроч таго, камеру 103, у якой Мікіта знаходзіўся, з-за няспраўнай сантэхнікі заліло «па костачку» вадою і нават нечыстотамі. Прынамсі, так сцвярджаў падлетак.

Мікіту завялі на «боксы», а потым даставілі да псіхолага **Зіновіча**. У яго кабінеце падлетак правёў ноч, а на раніцу заўпарціўся вяртацца ў сваю ранейшую камеру, дзе «брудна» і «поўзаюць прусакі».

Паўшчуваць і наставіць падлетка на спакойны лад прыходзіла Тацццяна Хаўбок і начальнік СІЗА **Рубанаў**. Але Мікіта не хацеў вяртацца ў камеру, лічачы, што з яго здзекуюцца.

Намесніца начальніка Хаўбок, у сваю чаргу, казала на судзе, што Мікіта сам разліваў ваду, бо раззлаваўся, што бацькі не прывезлі перадачу, якую нібыта меліся даставіць яму ў суботу, 20 сакавіка. А не падсялялі да падлетка таму, што ён «канфліктны», схільны «да агрэсіі», не ўжываецца з сукамернікамі. Пра канфліктнасць падлетка гаварыў і Лучкін, таму, маўляў, і напарніка даводзілася перавесці з камеры ў іншую.

Мікіта Залатароў у судзе Цэнтральнага раёна.

– Ага, падсялілі да мяне нейкага «пед...ка», ён жа сваімі прычындаламі круціў. І чаму я павінен з такімі «кукарэкушкамі» сядзець? – тут жа адрэагаваў падлетак.

Вынеслі з кабінета псіхолага

Паколькі Мікіта і па патрабаванні начальніка СІЗА не хацеў вяртацца ў камеру 103, той выклікаў ахоўнікаў Лучкіна і Хацкова. Яны пад рукі вынеслі Залатарова з кабінета. Мікіта супраціўляўся, лаяўся. Яму сталі закручваць рукі. Падлетак крычаў, вырываўся, брыдкасловіў.

– Я хацеў вызваліцца, каб руку не заломвалі: было балюча. Хацеў, нармальна ўсё вырашыць, – сцвярджаў невялічкага росту падлетак, якога цягнулі, па яго ж словах, «здаравенныя дзядзькі».

У такой сумяціцы Залатароў і зрабіў падножку Лучкіну. Апошні кажа, што наўмысна. Мікіта сцвярджае, што выпадкова, у запале, бо «не цяміў, што рабіў». Ахоўнік упаў па падлогу разам з падлеткам.

Залатароў заяўляў на судзе, што і ўдараў ніякіх ён не наносіў Лучкіну, за адзене і валасы не хапаў, а толькі ў валтузні пальцамі «зачапіў маску, і яна зляцела».

Пра муху і крыўду

Праз падзенне ў Лучкіна выпаў індывідуальны відэарэгістратар. Яго падняла Тацццяна Хаўбок і стала працягваць здымкі. Паўплывала гэта на Мікіту ці не, але і на яе адрас падлетак адпусціў пару зусім не ласкавых слоў, ды яшчэ з пагрозамі: «Выйду, спалю!».

На судзе прыгадаў, што Хаўбок груба размаўляла з ім у кабінеце псіхолага. Калі ў судзе дэманстравалі відэа інцыдэнту, падлетак раз-пораз наіўна ўсміхаўся. Выглядала, што пацяшаўся: яму не соладка, але і ён у даўгу не застаўся.

– Каб я хацеў каму сапраўды нашкодзіць, то ў камеры хапае ўсякіх жалезак, не закручаных гаек... Я добры чалавек. Я муху не пакрыўджу, калі да мяне нармальнае стаўленне, – запэўніваў на завяршэнне Мікіта.

Канешне, ахоўнікі перад камерай 103 усё ж скруцілі падлетка, надзелі кайданкі і прыціснулі яго галаву да падлогі. Потым паставілі яго да сцяны і хвілін праз дзесяць завялі ў камеру.

«Хіба сябе на органы прадаць?»

Тацццяна Хаўбок і Мікіта Лучкін як пацярпелыя супрацоўнікі СІЗА выставілі абвінавачанаму падлетку кампенсацыю маральнай шкоды – па тысячы рублёў для кожнага. Паколькі Залатароў непаўнагадовы, то кампенса-

Бацькі Залатарова.

цыя аўтаматычна кладзецца на бацькоў. Пачуўшы пра згаданую суму, маці падлетка Лілія Залатарова (яна ў судзе і законны прадстаўнік сына) у чарговы раз заплакала.

– Я страціла працу, у мяне няма такой сумы. Хіба сябе на органы прадаць? – уголас пыталася Лілія Эдуардаўна.

Суддзя Віктар Казачок зменшыў напалову суму кампенсацыі супрацоўнікам ізалятара і на шэсць месяцаў у параўнанні з запытам дзяржабвінаваўцы з пракуратуры – тэрмін пакарання Мікіты нявольнай.

Бацька Мікіты, каментуючы чарговую крымінальную справу супраць сына, не здзіўляецца яго нястрыманым паводзінам.

– Не дзіва, што сын там нешта крычаў ды лаяўся. Ён ведае, што сядзіць несправядліва, незаконна. За што яго было яшчэ раз судзіць? Яго ўтрымліваюць як закладніка. І што ён павінен гаварыць: «Дзякуй», «Выбачайце»? Тое, што яму не даюць рэгулярна патрэбныя прэпараты, можа скончыцца плачэўна. У такой сітуацыі ў сына наогул мяняецца псіхіка. Уявіце, ён амаль год сядзіць у бруднай цёмнай камеры. Яны яго гнятуць, а ён не маўчыць. Не кожны дарослы такое вытрымае, – кажа Міхаіл Лапуноў.

З улікам змен у заканадаўстве падлетку пералічаны тэрмін, які ён правёў у СІЗА да суда (дзень у СІЗА за два дні ў калоніі для непаўналетніх), і ў выніку Залатароў будзе сядзець яшчэ 4,5 года.

«Кактэйль Молатава», якога не было

Нагадаем, што сёлета ў лютым суддзя Цэнтральнага раёна **Дзмітрый Дзэбой** пакараў падлетка Залатарова 5 гадамі пазбаўлення волі ў выхаваўчай калоніі за «масавыя беспарадкі» ў жніўні 2020 года і супраціў міліцыі з выкарыстаннем «кактэйлю Молатава», хоць ніякіх «кактэйляў» і наогул чаго-кольвечы падлетак у бок міліцыі не кідаў.

Міліцыя затрымала Мікіту 11 жніўня мінулага года дома, калі бацькоў не было. Быў толькі старэйшы брат. Вывелі 16-гадовага падлетка ў адных майтках. Суседзі абурыліся, сарамацілі міліцыянтаў. І толькі пасля гэтага хлопцу дазволілі адзецца.

«Мікіту забралі раніцай, а вечарам ён апынуўся ў рэанімацыі абласной дзіцячай бальніцы на вуліцы Жаркоўскага», – распавядаў у жніўні бацька Мікіты.

На сваю бяду падлетак увечары 10 жніўня паехаў у цэнтр горада, дзе праходзілі пратэстныя маршы супраць фальсіфікацыі выбараў і гвалту сілавікоў. У тралейбусе ўбачыў Леаніда, якому прыяцель Мікіты даводзіцца пляменнікам – той ехаў у цэнтр зняць «крутое відэа» для сайта «ЧП Гомель», а Мікіта з прыяцелем – падзівавацца.

На цэнтральнай плошчы амапаўцы ўжо разганялі пратэстоўцаў, і хлопцы разбегліся. Знайшліся аж на праспекце Леніна. Там да іх далучыўся Дзмітрый, 25-гадовы жыхар Добруша. Неадназаова быў судзімы, прыехаў у Гомель і меў бутэльку з гаручай вадкасцю. Акурат Дзмітрый, як высветлілася на судзе, і кідаў бутэльку (па версіі следства – «кактэйль Молатава») у бок міліцыянераў, калі тыя выскачылі з мікрааўтобуса, каб «зачысціць» праспект паблізу вакзала. Бутэлька не ўзарвалася, бо ў ёй не было кнота – Дзмітрый наогул нічога не падпальваў. Ніхто ад той бутэлькі не пацярпеў, нікому з міліцыянераў нават чаравікі не запырскала. Гэта было ўстаноўлена на судзе.

Паводле матэрыялаў следства, экспертыза выявіла на аскепках шкла разбітай бутэлькі сляды бензіну і мінеральнага масла. Аднак эксперты не ўказалі, што бутэлька была "прыведзена ў дзеянне". У абаронцаў фігурантаў справы наогул узнік вялікі сумнеў, што кінутую Дзмітрыем бутэльку з вадкасцю можна прыраўняць ці аднесці да "кактэйлю Молатава".

Адвакатка, якая абараняла ў судзе дабрушаніна Дзмітрыя, адкрыта заявіла, што нават з боку яе падабароннага не было ўзброенага супраціву прадстаўнікам улады, якім, паводле следства, "стала кіданне бутэлькі з вадкасцю ў бок супрацоўнікаў міліцыі". Чаму? Няма спраўджаных доказаў, што бутэлька – сапраўды "кактэйль Молатава". Абвінавачванне цалкам пабудавана на дапушчэннях і здагадках, і асабліва гэта бачна на прыкладзе прэтэнзій да Мікіты Залатарова.

Ніяк не зафіксаваны ў крымінальнай справе і масавыя беспарадкі. Ні воклічаў, ні фаераў, ні шэсцяў, ні перашкодаў руху. Наадварот, гараджане спыняюцца на сігналы святлафораў, звыкла ездзіць па вуліцах транспарт.

Але міліцыянты даклалі ў «дзяжурку», што быў «кактэйль Молатава». Леаніда затрымалі, высветлілі, што ён тэлефанаваў Залатарову ў пошуках пляменніка.

Назаўтра затрымалі Залатарова. Следства стала раскручваць крымінальную справу пра «гвалт у дачыненні міліцыі» з прымяненнем «кактэйлю Молатава». Выглядала, што і ў Мікіты была бутэлька з нейкай вадкасцю, якую ён выкінуў у сметніцу па дарозе дадому. Ніхто той бутэлькі не знайшоў і не даследаваў. Тым не менш, падлетка разам з іншымі двума фігурантамі абвінавацілі ў актыўным удзеле ў «масавых беспарадках» і «супраціве міліцыі» з прымяненнем «кактэйлю Молатава».

Суд адмераў Залатарову 5 гадоў выхаваўчай калоніі. Старэйшыя фігуранты гэтай справы атрымалі яшчэ болей: Леанід – 6 гадоў няволі, Дзмітрый – 8.

Пасля абвяшчэння прысуду Мікіта ўпаў у істэрыку, кінуўся на краты судовай «клеткі» з крыкам: «Выпусціце мяне адсюль!».

Закладнік несумленных выбараў

Бацькі Мікіты Лілія Залатарова і Міхаіл Лапуноў перакананы: сын не сядзеў бы ў СІЗА і наогул не было б падобных судоў, калі б у краіне былі справядлівыя выбары.

– Наш Мікіта не злачынца, ён закладнік, – не перастае паўтараць Міхаіл Рыгоравіч.

А пачалося ўсё на тле пратэстаў супраць несумленных выбараў. Мікіту схапілі, абвінавацілі ў кіданні «кактэйлю Молатава», білі. Падлетак, хворы на эпілепсію, апынуўся ў рэанімацыі. Потым знайшоўся іншы чалавек, які сапраўды кідаў бутэльку з нейкай вадкасцю.

– На той час Мікіта сядзеў у ізалятары ўжо два месяцы, – зазначае Лапуноў. – Сына трэба было вызваляць. Але хто возьме на сябе адказнасць за тое, што дзіця сядзіць за кратамі ўжо два месяцы, што з яго здзекуюцца, не даюць патрэбных лекаў? Гэта ж параза ўсёй прававой сістэмы, якой «не да законаў».

Міхаіл з Ліляй перакананы, што сын не ў СІЗА мусіць сядзець, а лячыцца ў бальніцы, вучыцца ў дзевятым класе, а не засвойваць у нялюдскіх умовах "турэмныя ўніверсітэты».

– Калі б выбары ў краіне былі сумленнымі, дэмакратычнымі, – дадае Міхаіл Лапуноў, – ніхто б не пацярпеў, не было б паламаных лёсаў беларускіх грамадзян. Ніхто б не памёр, не ляжаў у шпіталях, не сядзеў бы ў турмах. І эканоміка мела б развіццё. Цяпер маем трагічныя наступствы.

І ў словах бацькі падлетка свая сярмяжная праўда.

Анатоль ЛІПСКІ. Фота аўтара.

КАЛОНКА АЛЕСЯ НЯЎВЕСЯ

Ужо й за аркуш чысты караюць нас службісты

Падставай для складання адміністрацыйных пратаколаў усё часцей становяцца чыстыя аркушы паперы фармату А4, вывешаныя на вокнах дамоў. Нядаўна, напрыклад, суд аштрафаваў мінчанку на 2320 рублёў.

Здавалася, што ўжо нарэшце
Горш не прыдумаюць яны:
Караць людзей, нібы за шэсце,
За бел-чырвоныя штаны.
Але яны трымаюць марку,
Імпэт не здзьмуўся, не зачах.
Ужо й паперы чысты аркуш
Крамолай стаў у іх вачах:
Як чалавек паперу тую
Прыклеіў дома на акне,
Дык ён, выходзіць, пратэстуе,
А заўтра, можа быць, пачне
Міліцыянтаў браць за грудзі
І нават штурмаваць турму;
Няхай за гэта нашы суддзі
Авансам штраф дадуць яму.
Прадбачу, што на даляглядзе
Намнога горшыя часы:
Любы ў турму, магчыма, сядзе
І проста за пагляд касы…
***
Перада мною – чысты аркуш.
Хоць не на шкле аконным ён,
Ды, каб не атрымаць па карку,
На ім накрэмзаў фельетон…

Як зірнеш са стараны, кожны п'яны – што дурны

У лідскім рэстаране 36-гадовы мужчына спрабаваў заляцацца да дамы, аднак без поспеху. Каб яна звярнула на яго ўвагу, мужчына схапіў крэсла і запусціў у маладзіцу, нанёсшы ёй лёгкія цялесныя пашкоджанні.

Калі мужык у рэстаране
Гарэлкаю заліў нутро,
Дык для яго й лахудра стане
Падобнай на Мэрлін Манро.
А тут такая каралева,
Такі на даме бляск і шык,
Што пагадзіўся б з ёй «налева»
Схадзіць, бадай, любы мужык.
Стаў сапраўды мужык падпіты
Да дамы падбіваць кліны.
Хоць не адпрэчыла: «Ідзі ты…!» –
Ды «каралева» хоць бы хны,
І на яго як на мужчыну
Яна не пазірала нат.
«Калі ў цябе я крэсла кіну,
Дык кінеш на мяне пагляд!
Ацэніш годна мой учынак!» –
Ідэя цюкнула ў глузды.
Паверыць цяжка, ды мужчына
Яго шпурнуў і сапраўды.
Гадаюць міліцыянеры,
Не могуць вырашыць яны:
Ці ён на грудзі ўзяў без меры,
Ці проста ўвогуле дурны?
***
Калі жанчыне ты не любы
І перспектывы не відно,
Дык хоць ты трэсні ёй у зубы –
Не пакахае ўсё адно…

Анекдоты як навіны

Хоць не прастакі, не ідыёты
Людзі «сінявокае краіны»,
Ды апошнім часам анекдоты
Успрымаюць часта як навіны…

А ў дэпутата якая зарплата?

Казаў народ пра дэпутата:
– Ён пра даходы нашы плёў…
А сам пражыў бы, каб зарплата
Была ў яго пяцьсот рублёў?
Хадзіў бы, мусібыць, пануры,
Не балбатаў бы гэтак шмат,
Каб пабываў у нашай шкуры…
І ўсім абвесціў дэпутат:
– Каб у людзей не знікла вера
Ка мне, той выклік я прыму.
Аднак падобная вячэра
Не спадабалася яму…

Калі конь сказаў…

Так законны псіхіятр даклад,
Выкліваўшы ў зале весялосць:
– Калі конь сказаў, што ты вар'ят,
Значыць, безумоўна, так і ёсць…

НЕСТАНДАРТ

«Семейные экипажи – самые надежные»

Супруги из Минска – о работе дальнобойщиками в Европе

«Прикольно, давай учиться»

Для Дмитрия работа водителем – дело не новое. В Беларуси он уже занимался грузоперевозками, ездил на грузовике категории «С». Однако у него давно были мысли открыть категорию «Е» и пойти в дальнобойщики, но первая жена не поддерживала эту задумку.

В то же время для Александры уйти в дальнобойщики означало решиться на куда более серьезные изменения. До этого она 15 лет работала парикмахером, а в «правах» у нее была только категория «В».

«Как-то в одном из разговоров Дима обмолвился, что уже достаточно давно хотел сдать на категорию «Е» и пойти работать на фуру. Я поддержала и сказала, что сама не против поездить и попробовать себя в этой профессии. Опыт езды на легковом авто был, и ездить за рулем я никогда не боялась. Дима сказал, что было бы прикольно: мол, давай учиться», – вспоминает Александра.

После принятия достаточно спонтанного решения молодые люди отправились в автошколу. Дмитрию не хватало только категории «Е», а Александре сперва нужно было получить «С», а уже только потом учиться на «Е».

Девушка рассказывает, что только ожидание начала учебы заняло три месяца. Поэтому, затеяв всё это в начале весны прошлого года, грузовую категорию она получила лишь в августе, а категорию «Е» – аж в ноябре. Зато оба экзамена Саша сдала с первого раза.

Для работы на фуре наличия только буковки в правах недостаточно. Поэтому будущую дальнобойщицу ждали расходы на получение чипа и удостоверения водителя-международника. Вдобавок из-за отсутствия опыта у Александры с совместным трудоустройством возникли трудности.

«На тот момент, не считая нескольких лет работы на грузовике без прицепа, у мужа уже был почти годовалый опыт езды на фуре, а вот мне нужно было стажироваться. Естественно, мы хотели, чтобы именно он меня учил, но, к сожалению, при поиске вариантов часто сталкивались с тем, что все хотели посмотреть хотя бы 3–6 месяцев на то, как работает Дима, а уже потом были готовы отправлять нас вместе. Некоторые предлагали мне стажироваться с другими водителями, уже давно у них работающими. Естественно, такой вариант нас не устраивал... Поиск работы слегка затянулся. Мы сразу были нацелены именно на Европу, потому как там платят посуточно, а в СНГ – от «колеса». Кроме того, мы не хотели устраиваться в абы какую фирму, а рассматривали сразу хотя бы среднее по рейтингу и уровню зарплат.

В итоге все же нашли литовскую фирму, которая поверила в мужа и согласилась нас взять. Перед тем как нанимать водителей, компания проводит с каждым кандидатом тест-драйв, чтобы понять, стоит ли вообще иметь дело с этим человеком. Дима все сдал на отлично, я была второй, и единственное, что я попросила, – это чтобы муж оставался в кабине», – вспоминает Саша.

Следующим этапом было обучение на 95-й код. Учебу организует сама фирма. Стоимость курса – 350 евро, курсантам предоставляется бесплатное общежитие; питание и досуг идут за свой счет. Плату за обучение в данной организации не берут, а высчитывают из первой зарплаты. Вывод: тем, кто желает сесть за руль фуры, но не имеет прав нужных категорий и других «корочек», нужно быть готовым, что на все движения могут уйти без малого год и более 1000 евро.

«Фура – это не страшно!»

Дмитрий – глава экипажа, за сутки работы ему платят 65 евро, а его менее опытной напарнице-супруге – 60. Правда, первый месяц считалось, что Александра стажируется, поэтому ей платили по 21 евро. Она признается, что новая работа ей нравится, нахождение за рулем фуры не вызывает страха, а, наоборот, дает только положительные эмоции.

«За рулем фуры буквально первые пару дней ощущала, что машина высокая и огромная, а сейчас чувствую себя как будто за рулем джипа, не больше. Фура – это не страшно! Я считаю, что женщинам, которые не боятся автомобиля, стоит идти со своими дальнобойщиками в эту профессию. В Европе девушка за рулем большегруза не такая уж редкость. Семейные пары тоже встречаются. Некоторые работодатели и вовсе считают, что семейные экипажи – самые надежные, поэтому с удовольствием берут их на работу. Главное, чтобы был опыт.

Из минусов такой работы для девушек я отметила бы лишь нехватку душевых в Бельгии и Голландии. В других странах проблем с этим нет.

Постоянное нахождение вместе нас не напрягает, хотя, конечно, бывает, что мы можем немного поругаться, но это происходит даже реже, чем дома в Минске. Возможно, тут многое зависит как от конкретных людей, так и от отношения к профессии. Например, нам обоим она нравится. Многие друзья и знакомые отговаривали нас, говорили, что из-за совместной работы можно и развестись, но нам кажется, что так, наоборот, веселее.

В семейном экипаже есть много плюсов. Например, девушке нужно меньше платьев, туфелек и т.д. – это огромная экономия. Кроме того, нам не надо платить за аренду квартиры и коммуналку», – рассуждает Саша.

Она признается, что по возможности муж ездит за рулем больше, чем она. Она же готовит ему бутерброды, салаты, варит кофе и т.д. Из плюсов отмечает отсутствие ревности с обеих сторон, ведь молодые люди постоянно вместе, а не как это бывает, когда мужчина в рейсе и пара месяцами не видит друг друга.

«Наш досуг не сильно отличается от прежнего. Есть много стоянок, где можно пожарить шашлыки или заняться спортом. Недавно с мужем обсуждали, что и путешествовать нам уже нет смысла, если только выбирать пляжный отдых. За эти три месяца мы увидели много красивых мест: потрясающие горы, старинные замки, домики, мосты.

Удалось побывать на пляже, пробовали настоящую итальянскую пиццу. Видели Эйфелеву башню, пили французское вино, ели французские сыры, круассаны и т.д. Для любителей путешествий это идеальная работа!» – считает Александра.

Молодые люди ездят уже три месяца и заканчивать каденцию пока не планируют. С учетом ситуации с выездом за границу опасаются, что могут застрять в Беларуси и в итоге остаться без денег и работы.

«Наверное, будем ездить, пока не закончится срок действия визы. Ограничения по выезду и проблемы с перелетами сильно отразились на белорусских дальнобойщиках в Европе. Например, у нас есть украинские коллеги, которые не смогли вовремя смениться из-за того, что второй экипаж – тоже семейная пара из Беларуси – не может выехать из страны из-за ограничений и отсутствия авиасообщения с Европой», – рассказывает Александра.

Среди знакомых пары многие ушли в дальнобой либо планируют это сделать.

«Знаю еще одну девушку из автошколы, которая также уже работает водителем фуры. Кстати, инструктор, который учил меня ездить с прицепом, тоже готовит документы и нацеливается на работу в Европе. Кроме того, мы завели с мужем аккаунты в TikTok и там рассказываем о своей жизни и работе. Нам пишет немало людей, которые хотят сменить профессию. Благодаря TikTok мы узнали, что семейных экипажей не так уж мало. В будущем, возможно, заведем канал на YouTube, где будем более подробно рассказывать о семейной жизни в кабине и делиться советами и полезной информацией».

Владимир АПЛЕВИЧ.

Фото предоставлены героями публикации.

ЯНЫ – ПРА НАС

Аўшрына АРМАНАЙЦЕ, міністр эканомікі і інавацый Літвы:

«Ужо 43 беларускія IT-кампаніі знайшлі ў нас бізнэс-прытулак»

Нямецкая газета Die Welt змясціла інтэрв'ю з міністрам эканомікі і інавацый Літвы Аўшрынай Арманайце. Вось фрагменты, якія датычаць Беларусі:

– Ваша краіна зрабіла незвычайны для Еўрасаюза крок: вы не толькі даяце палітычнае прыстанішча людзям з суседняй Беларусі, якія пераследуюць за іх палітычныя перакананні, але і своеасаблівы бізнэс-прытулак для кампаній, якія хочуць пакінуць Беларусь. Чаму так адбылося?

– На нас як на суседнюю краіну моцна ўплывае тое, што адбываецца ў Беларусі. І не таму, што гэта нешта прынцыпова новае: ужо 10 гадоў таму, яшчэ студэнткай, я разам з многімі сваімі калегамі-студэнтамі пратэставала супраць рэжыму Аляксандра Лукашэнкі. У адрозненне ад таго часу цяпер у Беларусі ёсць новае пакаленне, якое вельмі актыўна паўстае супраць дыктатуры. Гэта нас натхняе, і мы хочам дапамагчы. Так, мы нядаўна прынялі папраўкі да закону, якія аблегчаць магчымасць асталявацца тут кампаніям з трэціх краін, з-за межаў ЕС. Запрашэнне адрасавана не толькі беларускім кампаніям, але ў гэты момант – асабліва ім.

– Як гэта канкрэтна выглядае на практыцы?

– Папраўкі прадугледжваюць, што кампаніі, якія жадаюць пераехаць сюды, без дадатковых працэдур змогуць перасяляць сюды сваіх супрацоўнікаў і іх сем'і. Попыт высокі. Да гэтага часу ўжо 43 беларускія кампаніі пайшлі на гэты крок і яшчэ каля сотні выказалі сваю зацікаўленасць. Зараз найбольш запытаў паступіла ад індустрыі IT і гульняў. Мы ўжо сталі новым домам для найбуйнейшага беларускага стартап-цэнтра, які аб'ядноўвае 250 маладых кампаній.

– «Адток мазгоў», магчыма, яшчэ больш аслабіць беларускую эканоміку. Вы сапраўды імкняцеся да такой дэстабілізацыі?

– Мы разглядаем нашу прапанову як пэўную форму надання прытулку. Але прытулак – гэта не доўгатэрміновае рашэнне. Калі б сітуацыя ў Беларусі палепшылася, большасць гэтых кампаній зноў вярнулася б на радзіму. Гэта таксама важна для нас, і мы хочам мець дэмакратычнага і эканамічна паспяховага суседа. Аднак мы цяпер вельмі занепакоеныя тым, што адбываецца ўсяго за 50 км ад вонкавай мяжы Еўрасаюза.

– Рэагуючы на прымусовую пасадку самалёта, калі былі затрыманы журналіст і актывіст Раман Пратасевіч і яго сяброўка Соф'я Сапега, ЕС нядаўна ўзмацніў санкцыі ў дачыненні да краіны. Ці дастаткова гэтага?

– Санкцыі – эфектыўны сродак. Зразумела, Літва таксама адчуе наступствы, мы невялікая і адкрытая эканоміка і маем шмат дзелавых зносін з Беларуссю. Аднак важна працягваць ціск, каб сітуацыя там урэшце змянілася.

БЫВАЕТ ЖЕ...

Спасатели два часа искали пропавшую женщину

Все это время она была у них за спиной…

Женщина два часа помогала спасателям в киевском парке Партизанской славы. Она не знала, кого именно ищут спасатели.

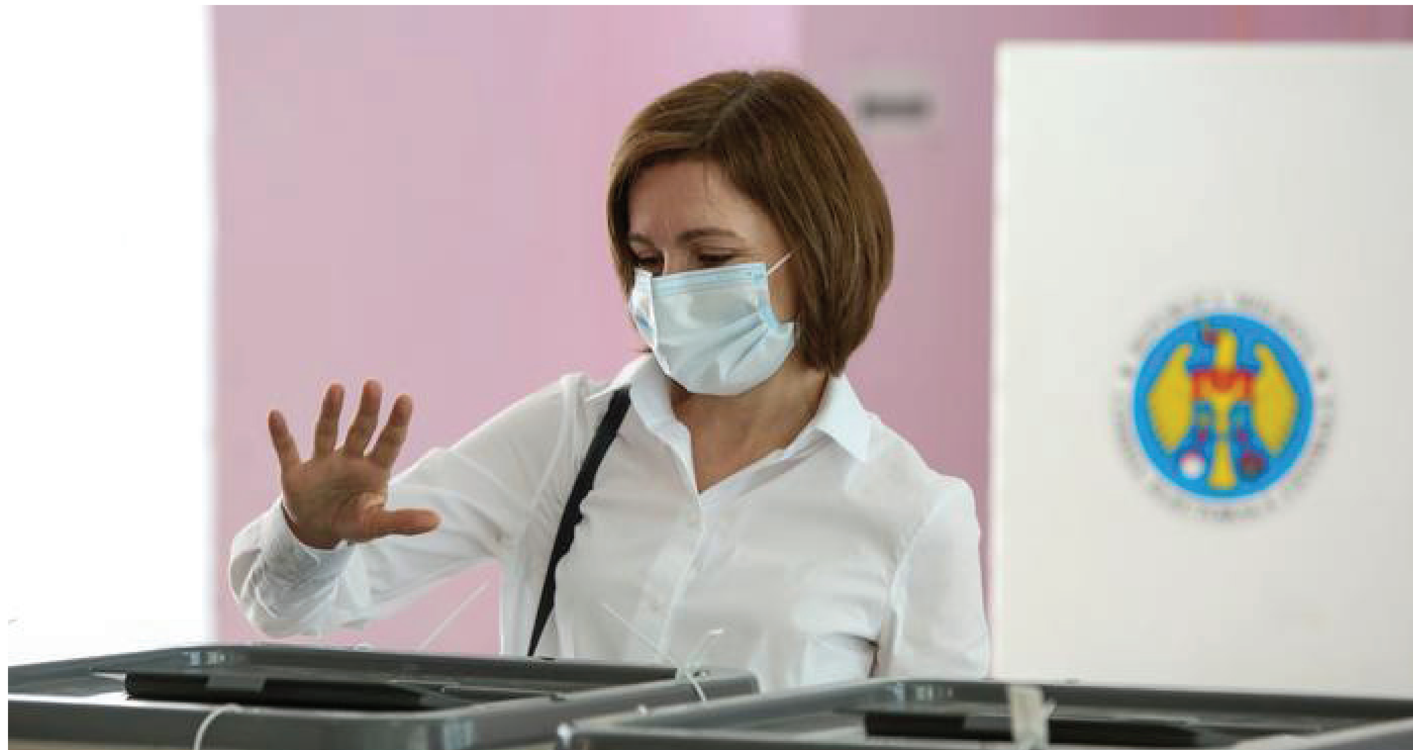
Дело в том, что в шесть часов утра на берегу паркового озера были найдены чьи-то вещи. К восьми утра хозяин к ним не вернулся, поэтому на место вызвали полицию и водолазов – они предположили, что хозяин утонул.

Следующие два часа вся группа искала хозяина. Все это время рядом находилась женщина. К исходу второго часа она подошла к силовикам и спросила: «А что у вас тут произошло? Кого ищете?». Выяснилось, что вещи принадлежат ей.

КОММЕНТАРИЙ

Победа партии Санду – исторический шанс для Молдовы

Впервые проевропейская и ориентированная на реформы партия получила абсолютное большинство в парламенте Молдовы. И это хорошая новость не только для страны, но и для Европейского Союза.

Молдова

У футбольных болельщиков со всего мира Лондон в эти дни ассоциируется с финалом чемпионата Европы. Многим моим друзьям и знакомым из Германии при мысли о Лондоне вспоминаются школьные поездки, учебные семестры за границей, стажировки за рубежом и незабываемые концерты. Но для Иона, 39-летнего жителя Молдовы, Лондон означает годы работы на стройке, вдали от своих близких.

В Молдове около четырех миллионов жителей, и примерно половина из них работают за границей – для их семей это единственная возможность свести концы с концами в бывшей советской республике, задыхающейся от бедности и коррупции. Но нынче они продемонстрировали, что отныне не готовы мириться с этими проблемами: проевропейская Партия действия и солидарности (PAS), чья избирательная кампания проходила под лозунгом борьбы с коррупцией и бедностью, получила абсолютное большинство в новом парламенте, набрав более 50 процентов голосов избирателей.

Ее победа стала пощечиной блоку «Коммунисты и социалисты», лидерами которого являются пророссийские экс-президенты Игорь Додон и Владимир Воронин – эта политическая сила получила менее 30 процентов голосов. Страшные истории о злой Европе и дестабилизации Республики Молдова в случае успеха проевропейских сил убеждают избирателей все меньше.

Поддержка партии Майи Санду

Всего в нескольких километрах от восточной границы ЕС между Румынией и Молдовой находится сепаратистский регион Приднестровье, который отделился с помощью России в начале 1990-х годов. Российские солдаты размещены там и сегодня. Но этот «замороженный конфликт» – не единственный кризис, омрачающий молдавскую политику.

Спустя лишь несколько часов после инаугурации молодого проевропейского президента Майи Санду 24 декабря 2020 года правительство в Кишиневе, в котором доминировали социалисты, ушло в отставку – в разгар пандемии коронавируса, которая особенно сильно ударила по и без того слабой системе здравоохранения Молдовы, пострадавшей, в том числе, и из-за массовой эмиграции медицинского персонала.

Борьба Майи Санду с коррупционным болотом и круговой порукой олигархов в первые месяцы ее пребывания у власти местами напоминала действия героев-одиночек в фильмах и романах. Ведь больше всего мест в парламенте принадлежало социалистам – партии бывшего президента Додона, проигравшего Майе Санду на президентских выборах в ноябре 2020 года.

Нынешнее большинство голосов у партии PAS (лидером которой Санду была до своего избрания президентом) означает, что теперь у главы государства есть поддержка депутатов для осуществления фундаментальных реформ, в которых страна отчаянно нуждается. Это самый большой шанс для Молдовы на полную перезагрузку с момента провозглашения независимости 30 лет назад.

Хорошие новости и обязательства для ЕС

Победа PAS на выборах – хорошая новость не только для Молдовы, но и для Евросоюза, с которым у страны с 2014 года действует соглашение об ассоциации. Несмотря на все кризисы, ЕС не полностью утратил своей привлекательности для жителей Молдовы, особенно в приграничных регионах. Тем большая ответственность лежит сейчас на Европейском Союзе, который должен не разочаровать этих людей, а поддержать Республику Молдова на ее европейском пути развития – в том числе, инвестициями, способствующими борьбе с бедностью.

Проевропейское мировоззрение, повлиявшее на результаты выборов, наиболее очевидно среди одной группы избирателей: молдавской диаспоры. Более 210 тысяч молдаван проголосовали на 150 избирательных участках за рубежом, многим из них пришлось проделать для этого долгий путь и постоять в очередях. Свыше 86 процентов молдаван, голосовавших за рубежом, поддержали PAS, в то время как блок «Коммунисты и социалисты» набрал в этой группе избирателей менее трех процентов.

Иону на этот раз не пришлось стоять в очереди перед посольством Молдовы в Лондоне – он приехал домой и смог проголосовать в своем родном городе. В беседе с корреспондентом DW он признался, что хотел бы вернуться в Молдову навсегда. Многие жители Западной Европы не думают о том, что жить на родине и иметь там перспективы, – это одна из самых больших привилегий, которые есть у человека. Хочется пожелать молдаванам, чтобы в будущем достойная жизнь в своей стране стала нормой и для них.

Дана ШЕРЛЕ, руководитель румынской редакции DW.

У СУСЕДЗЯЎ

Суд у Кіеве абавязаў Дзяржбюро расследаванняў завесці справу супраць Зяленскага за зрыў аперацыі з «вагнераўцамі»

Шаўчэнкаўскі раённы суд Кіева абавязаў Дзяржаўнае бюро расследаванняў (ДБР) Украіны цягам 24 гадзін завесці справу ў дачыненні да прэзідэнта Украіны Уладзіміра Зяленскага паводле факта аб дзяржаўнай здрадзе.

Такое рашэнне суд ухваліў па выніках разгляду іску колішніх дэпутатаў парламента Андрэя Цецярука і Ігара Лапіна, а таксама прадстаўніка партыі «Демократична сокіра» Юрыя Гудыменка, у якім яны скардзіліся на бяздзейнасць ДБР у сітуацыі са зрывам аперацыі па затрыманні прадстаўнікоў прыватнай вайсковай кампаніі «Вагнер», якіх затрымалі ў Беларусі і пазней перадалі Расіі.

Падставай для звароту ў суд стала адмова ДБР завесці справу аб дзяржаўнай здрадзе Уладзіміра Зяленскага, які, паводле палітыкаў, паведаміў Аляксандру Лукашэнку пра «вагнераўцаў» і такім чынам сарваў аперацыю спецслужб адразу некалькіх краін, у тым ліку і Украіны.

Перад гэтым актывісты абвясцілі Уладзіміру Зяленскаму «народнае падазрэнне» ў дзяржаўнай здрадзе, і пасля звярнуліся з адпаведнай заявай у Дзяржаўнае бюро расследаванняў.

Што папярэднічала

Летась 29 ліпеня ў санаторыі пад Мінскам затрымалі 33-х расійскіх грамадзян. Беларуская ўлада заявіла, што падазрае іх у падрыхтоўцы беспарадкаў напярэдадні выбараў. Украіна прасіла выдаць вагнераўцаў ёй, бо яны бралі ўдзел у баявых дзеяннях у Данбасе. Але праз два тыдні затрыманых вярнулі ў Расію.

Пазней з'явілася інфармацыя, што вагнераўцаў меліся затрымаць украінскія спецслужбы падчас рэйса з Мінска.

Як пісала «Українська правда» са спасылкай на свае крыніцы, у рамках спецаперацыі баевікоў нанялі паводле падробленых дамоў ахоўваць нафтавыя вышкі ў Венесуэле. Падчас вербавання яны далі пад запіс сведчанні аб злачынствах на тэрыторыі Украіны, бо думалі, што паказваюць «працадаўцу» ўзровень «кваліфікацыі».

Група складалася з 33 чалавек, сярод іх былі 28 баевікоў, якія меліся затрымаць. 9 з іх былі грамадзянамі Украіны, 11 значыліся ў базе «Міратворца». Не ўсе найміты служылі ў «ПВК Вагнера».

Групу 24 ліпеня планавалася прывезці з Масквы ў мінскі аэрапорт. Не затрымліваючыся ў Беларусі, 25 ліпеня група павінна была вылецець у Турэччыну рэйсам Мінск—Стамбул. Паводле задумы, падчас пералёту самалёт павінен быў тэрмінова сесці ў адным з украінскіх аэрапортаў, бо аднаму з пасажыраў, ролю якога меўся выконваць агент СБУ, нібыта зрабілася б дрэнна. Пад выглядам медыкаў у самалёт зайшла б група спецназу і затрымала б вагнераўцаў. Аднак план не ўдалося рэалізаваць.

Паводле публікацыі, 24 ліпеня пра фінальную стадыю аперацыі далажылі прэзідэнту Украіны Уладзіміру Зяленскаму. На дакладзе прысутнічалі кіраўнік Офіса прэзідэнта Андрэй Ярмак і яшчэ некалькі чалавек. Ярмак прапанаваў адкласці аперацыю, каб не сарваць абмен палоннымі, які тады абмяркоўваўся з Расіяй. Зяленскі яго падтрымаў і запатрабаваў перанесці аперацыю на 30 ліпеня.

25 ліпеня група не села на рэйс да Стамбула, а засялілася ў санаторый з загадам чакаць 30 ліпеня. 29 ліпеня іх затрымалі, а 14 жніўня перадалі Расіі, хоць да гэтага Уладзімір Зяленскі прасіў Лукашэнку перадаць іх Украіне, і Лукашэнка «заявіў пра гатоўнасць да супрацы». Паводле публікацыі, украінская выведка нібыта лічыць, што гэта адбылося з прычыны «зліву» інфармацыі ў ФСБ Расіі.

Служба бяспекі Украіны назвала інфармацыю пра ўдзел СБУ у спецаперацыі затрымання вагнераўцаў у Беларусі расійскім фэйкам і інфармацыйным укідам.

Сёлета ў інтэрв'ю аднаму з украінскіх тэлеканалаў Уладзімір Зяленскі заявіў, што ён паведаміў Аляксандру Лукашэнку пра «вагнераўцаў» у Мінску. Цяпер украінскія палітыкі выкарыстоўваюць менавіта гэтую заяву ўкраінскага прэзідэнта, патрабуючы завесці крымінальную справу аб дзяржаўнай здрадзе і стварыць для незалежнага расследавання адмысловую камісію ў парламенце.

Алена ЛІТВІНАВА.

К БАРЬЕРУ!

Еще пять женщин обвинили продюсера Харви Вайнштейна в изнасиловании

69-летнего кинопродюсера Харви Вайнштейна обвинили в изнасиловании еще пять женщин. Он своей вины не признал, сообщает ABC News.

Накануне Вайнштейн предстал перед судом в Лос-Анджелесе. Судья огласил обвинительное заключение: в общей сложности продюсера обвиняют в 11 случаях изнасилования, которые произошли в 2004-2013 годах. Вайнштейну по совокупности обвинений грозит 140 лет лишения свободы.

В суде кинопродюсер отказался признать вину. Он утверждает, что все было по обоюдному согласию. Адвокат Вайнштейна Марк Верксман считает, что обвинения не подтверждены доказательствами и были сделаны «очень давно».

6 апреля 2021 года Вайнштейн обжаловал приговор по делу о сексуальном насилии. Его адвокаты 5 апреля подали апелляционную жалобу в Апелляционный отдел Верховного суда Манхэттена.

Документ представляет собой 166-страничную записку, в которой описано несколько серьезных ошибок, допущенных в ходе судебного разбирательства, утверждают адвокаты.

Они изложили семь оснований для отмены обвинительного приговора. По их версии, Вайнштейну было отказано в его праве на судебное разбирательство беспристрастным жюри. Юристы ссылаются на эпизод, когда судья первой инстанции отклонил ходатайство об отзыве присяжного заседателя, который написал книгу о «нападках пожилых мужчин на молодых женщин». Защита Вайнштейна указывает, что присяжным разрешили выслушать заявления о серьезных сексуальных проступках с его стороны, которые не были предметом конкретных обвинений.

В марте 2020 года верховный суд штата Нью-Йорк приговорил Вайнштейна к 23 годам тюрьмы. Присяжные признали Вайнштейна виновным в принуждении к оральному сексу помощницы по производству Мими Хейли в 2006 году. Он

также был признан виновным в изнасиловании начинающей актрисы Джессики Манн в номере отеля на Манхэттене в 2013 году. В октябре 2020 года прокуратура Лос-Анджелеса предъявила Вайнштейну новые обвинения, ему грозит до 140 лет тюрьмы.

Харви Вайнштейн был одним из самых влиятельных продюсеров Голливуда. Он принимал участие в создании таких фильмов, как «Криминальное чтиво», «Влюбленный Шекспир» и «Убить Билла». На фоне уголовного процесса с Вайнштейном расторгла контракт его продюсерская компания, а жена объявила о разводе. Его исключили из Британской академии кино- и телевизионных искусств и Американской киноакадемии и лишили других регалий. В январе 2021 года стало известно, что компания Weinstein Company выплатит пострадавшим от его сексуальных домогательств 17,1 млн долларов.

ГРОМКОЕ ДЕЛО

В деревне Соболи запрещают купаться в озере Юрия Чижа

Сам бизнесмен никогда не был против, чтобы на озере отдыхали люди. Однако сейчас он никак не может повлиять на решение райисполкома – основатель компании «Трайпл» по-прежнему находится в следственном изоляторе. Ему не изменили меру пресечения.

Никаких официальных новостей по делу известного бизнесмена пока нет. Известно, что он находится в СИЗО КГБ, но что конкретно ему инкриминируют – неизвестно.

Адвокат Юрия Чижа говорит, что не может давать никаких комментариев.

Вообще, как уже писала «Народная Воля», дело Чижа окутано какой-то непонятной тайной, в связи с чем вокруг него возникают самые невероятные слухи и домыслы. Возможно, это даже кому-то выгодно.

Близкие Юрия Чижа также имеют весьма ограниченную информацию.

«Если бы Юру выпустили, он бы первым делом сюда, в Соболи, приехал, – рассказала «Народной Воле» вдова родного брата Юрия Чижа Анна Степановна Чиж. – *Это было его место силы. Тут виноградники, малина, голубика – думаю, он переживает за все это...*

А еще у нас в деревне знаете, какие новости? У нас озеро есть, оно выкуплено, в частной собственности находится – это Юрино озеро. Так сейчас там милиция утром, днем и вечером ходит. И всех штрафуют, кто там купается. Люди не понимают, за что! Такая жара стоит, окунулся разок – и уже легче. Комбайнеры всегда туда ополоснуться ходили, а теперь нельзя. Говорят, пришло постановление райисполкома. А что к чему – инфекция там какая или еще что – толком не говорят. Вроде бы запретили купаться в озере в связи с тем, что много людей в Беларуси тонет, но ясности нет. Теперь и молодым людям там ополоснуться нельзя. Хотя Юра никогда не был против, чтобы люди там отдыхали. Он заботился о людях, даже баню бесплатную здесь сделал! Юра вообще очень простой человек, натура у него крестьянская. Здесь никто в его адрес слова плохого не скажет, столько он для людей всего сделал... Хотелось бы, конечно, скорее увидеть его на свободе...»

ОФИЦИАЛЬНО

Почему запрещено отдыхать на озере Чижа?

*Ответить на этот вопрос «Народная Воля» попросила заместителя председателя Березовского районного исполнительного комитета. Вот что сказал **Леонид КАЧИНА**.*

– Все водоемы в районе перед началом купального сезона были тщательно обследованы и сегодня запрещено купание там, где это может вызывать опасность, – *объясняет Леонид Иванович.* – И это не один такой водоем у нас в районе, который мы закрыли. А на том озере, о котором вы говорите, до конца работы не доведены, есть угроза травмирования людей, не дай Боже каких-то несчастных случаев.

– Местные жители говорят, что всегда купались в том озере, а в этом сезоне вдруг правила изменились...

– Это озеро еще благоустраивается, там работы не закончены, оно еще в ненадлежащем состоянии. Всегда купались и в каких-то карьерах, и люди тонули. Поэтому мы закрываем озера, оборудуем специальные места, организованные подвозы, если это где-то нужно. На этом озере сейчас идут работы по благоустройству, и пока они не завершены, ну как туда можно пускать людей?

– Но озеро по-прежнему принадлежит Чижу, оно в частной собственности?

– Там целый комплекс «Соболи», в составе которого и это пока еще не до конца благоустроенное озеро.

Марина КОКТЫШ.

ЛЁС ЧАЛАВЕКА

Са жніўня па снежань 2020 года ва Украіну з’ехала больш за 160 тысяч грамадзян Беларусі...

«Нягледзячы на тое, што спынена авіяцыйнае злучэнне і практычна немагчыма выехаць з Беларусі па зямлі, ва Украіну цяпер едзе ўсё больш і больш людзей. Як сведчыць наша практыка, гэта падобна на тое, што адбывалася увосень мінулага года», – паведаміла кіраўніца грамадскай ініцыятывы Free Belarus Center на прэс-канфэрэнцыі ў Кіеве.

Паводле яе, цяпер арганізацыі беларускай дыяспары атрымліваюць да 30 зваротаў на тыдзень аб дапамозе. «Мы не ведаем дакладных дадзеных з міграцыйнай службы на сёння, але нам дакладна вядома, што са жніўня па снежань 2020 года ва Украіну ўехала 161 тысяча беларусаў. Безумоўна, не ўсе засталіся тут, бо сапраўды, для большасці немагчыма легалізавацца ва Украіне, нягледзячы на тое, што шмат з іх маюць высокую прафесійную кваліфікацыю», – дадала Паліна Бродзік.

Па дапамогу толькі ў Free Belarus Center звярнуліся больш як 700 грамадзян, якія патрабавалі гуманітарнай, прававой і псіхалагічнай дапамогі. «Стан гэтых людзей вельмі складаны. Толькі міграцыйная служба можа сказаць, колькі беларусаў засталося ва Украіне, але можна сцвярджаць, што гэта тысячы і сотні тысяч працягваюць выязджаць з Беларусі», – дадала яна.

З якімі праблемамі сутыкаюцца беларусы ва Украіне

Грамадзяне Беларусі, якія з’язджаюць ва Украіну, хочуць знаходзіцца ў прававым полі, але ўкраінская заканадаўства прадугледжвае абмежаваную колькасць падстаў для легалізацыі – гэта атрыманне відаў на жыхарства ці статусу ўцекача.

«Асобная праблема – гэта працаўладкаванне. Яна была вырашана для IT-сектара, але мы бачым, што ва Украіне з’яўляецца ўсё больш і больш прадстаўнікоў іншых прафесій. Гэтая тэма таксама патрабуе асобнай увагі, бо фарміруецца новы клас высококваліфікаваных спецыялістаў».

Паводле кіраўніцы Free Belarus Center, не вырашана і пытанне бяспекі асабліва для тых грамадзян, якія знаходзяцца пад крымінальным пераследам у Беларусі.

«Мы ведаем, што толькі за 2021 год з Украіны было выдварана 16 грамадзян Беларусі, калі мы ведаем, што там адбываецца прававы дэфолт, калі няма судовай сістэмы, калі прымяняецца смяротнае пакаранне, беларусаў дэпартуюць з Украіны ці ў Беларусь, ці ў трэція краіны».

Праваабаронцы таксама заклікалі ўлады Украіны спыніць супрацоўніцтва праваахоўных органаў з Беларуссю. Найперш рэч ідзе пра рэагаванне на запыты кампетэнтных органаў Беларусі аб затрыманні і выдачы беларусаў, якія знаходзяцца на ўкраінскай тэрыторыі, а на радзіме пераследуюцца паводле крымінальных спраў і палітычных матываў.

«Беларусь – небяспечная краіна»

Каардынатар праекту «Без кордонів» Максім Буткевіч дадаў, што павелічэнне для грамадзян Беларусі тэрмінаў знаходжання ва Украіне таксама не вырашае праблемы уцекачоў. «Пасля гэтага ім трэба або атрымліваць легальны статус, выязджаць або працягваць жыць ва Украіне нелегальна», – сказаў ён.

Праваабарончыя арганізацыі разглядаюць усіх беларускіх грамадзян, якія з’язджаюць з краіны ад пераследу як палітычных уцекачоў і лічаць, што менавіта такім чынам да іх павінны ставіцца і міграцыйныя ўлады.

«Мы лічым вымушаных мігрантаў і мігрантак з Беларусі ўцекачамі паводле крытэрыяў Венскай канвенцыі ААН 1951 года – яны не могуць вярнуцца ў Беларусь, бо абгрунтавана баяцца пераследу паводле сваіх палітычных поглядаў. І гэта абсалютна дакладнае вызначэнне, незалежна ад таго, ці надала дзяржава Украіна ім адпаведны статус уцекача», – падкрэсліў Максім Буткевіч.

Паводле яго, большасць беларусаў не звяртаюцца па статус уцекача, бо на час разгляду адпаведнай заявы іхнія правы ва Украіне абмяжоўваюцца.

«Найперш, яны павінны аддаць свой пашпарт і жыць з даведкай міграцыйнай службы, якая фармальна не з’яўляецца пасведчаннем асобы. На падставе гэтай даведкі нічога нельга зрабіць – ні ўладкавацца на працу, ні адкрыць рахунак у банку, ні нават набыць квіток (на транспарт). І ў такім статусе трэба жыць доўгі час – размова ідзе пра месяцы, а магчыма, нават і гады», – патлумачыў Максім Буткевіч.

Аналагічныя праблемы вынікаюць і пры атрыманні статусу аб дадатковай абароне дзяржавы.

«Статус часовай абароны дапамог бы ўрэгуляваць сітуацыю тых, хто быў вымушаны з’ехаць, бадай на год, і гэты год людзі маглі б пражыць больш спакойна, бяспечна і легальна, працаваць легальна і падтрымліваць сябе і будаваць планы. Але гэтага не адбылося», – дадаў каардынатар праекта «Без кордонів».

Максім Буткевіч таксама паведаміў, што ў выпадку ўхвалення новага закону зменшыцца і колькасць падстаў для атрымання хаця б часовага віду на жыхарства, бо большасць беларусаў атрымлівалі яго як валанцёры міжнародных арганізацый.

«Першае, што зрабілі прадстаўнікі ўкраінскага ўрада, – палепшылі ўмовы для IT-спецыялістаў. Гэта, безумоўна, добра, але выглядае як спроба нажыцца на горы ў суседняй краіне, таму што даваць прытулак толькі тым, хто эканамічна карысны – гэта зусім не тое, што даваць прытулак тым, хто мае ў ім патрэбу. На жаль, гэта ў цэлым адпавядае тэндэнцыям украінскай міграцыйнай палітыкі. У нас яна часта падмяняецца панічным барацьбы з нелегальнай міграцыяй», – мяркуе Максім Буткевіч.

Алена ЛІТВІНАВА.

ПАРАЎНАЕМ

Медсястра ў Літве зарабляе ад 640 да 1377 еўра. У Мінску – 268 еўра

У праграме «Клуб рэдактараў» у эфіры БТ кіраўнік дзяржаўнага тэлеканала АНТ Марат Маркаў пракаментаваў міграцыйны крызіс на беларуска-літоўскай мяжы. Вось як ён патлумачыў рэакцыю Літвы на сітуацыю:

«Чаму цяпер Літва і Польшча так здрыгануліся? Будзем казаць шчыра: заробак медсястры ў Літве ад 400 еўра, рабочага – ад 300, паліцыянт і пажарнік маюць 600 еўра. А на аднаго мігранта ў месяц трацішча значна больш. І для эканомікі Літвы, якая цяпер "атрымлівае" з усіх бакоў (атрымлівае не ў тым сэнсе, што грошы), гэта будзе добры кантрольны стрэл», – сказаў Маркаў.

Але з пачатку 2021 году мінімальны заробак у Літве да сплаты падаткаў складае 642 еўра. Сярэдні ж заробак у Літве да сплаты падаткаў – 1524,2 еўра штомесяц (967,3 «чыстымі»). У Беларусі сярэдні налічаны заробак у маі складаў 1419 рублёў. Гэта каля 460 еўра.

Глядзім, колькі зарабляюць людзі самых пашыраных прафесій у Літве і ў Беларусі.

Паводле міжнароднай платформы, якая збірае звесткі пра сярэднія заробкі, настаўнік пачатковай школы ў Літве зарабляе ад 640 да 1115 еўра, сярэдняй – да 1341 еўра. Заробак выкладчыка ўніверсітэта – да 1669 еўра.

У Беларусі заробак выхавальніцы ў дзіцячым садку (пачатковая школа) – ад 218 еўра, настаўніка ў школе – ад 218 да 326 еўра залежна ад нагрузкі.

Вось некалькі актуальных вакансій у Літве.

Выкладчык літоўскай мовы ў клайпедскім ліцэі атрымлівае 1500–2500 еўра да сплаты падаткаў.

Каардынатар навучальнага працэсу ва Універсітэце Вітаўта Вялікага атрымлівае 900 еўра на рукі.

Літоўская медсястра атрымлівае ў сярэднім ад 640 да 1377 еўра. Знаходзім на сайце пошуку працы вакансію медсястры агульнай практыкі ў дзяржаўнай паліклініцы ў Вільні з заробкам 1653–1983 еўра ў месяц. У Мінску, у дзяржаўным банку вакансіяў, знаходзім такую працу за 268 еўра.

Фельчар хуткай дапамогі ў Літве зарабляе ад 1351 еўра, доктар – 936–2114 еўра. У Мінску працу фельчарам можна знайсці за 285 еўра, але звычайна ў вакансіях прапануюць менш.

IT-спецыялісты ў Літве зарабляюць у сярэднім ад 909 да 2603 еўра. На адным з рэсурсаў стаіць вакансія з заробкам 1300–3600 еўра да сплаты падаткаў. У Мінску заробкі ў IT прыкладна такія ж, але падаткі ніжэйшыя.

Пажарнікі і ратаўнікі атрымліваюць ад 640 да 1002 еўра. У Мінску знаходзім вакансію ратаўніка з заробкам 251 еўра.

Літоўскі паліцэйскі мае ад 640 да 1402 еўра. У Мінску міліцыянту прапануюць ад 335 еўра.

Інжынер-механік у Вільні зарабляе 1434 еўра, у Мінску на такой вакансіі прапануюць 335 еўра.

Аўтамеханік зарабляе ў Вільні 1352 еўра. У Беларусі на такой вакансіі прапануюць 218 еўра.

Прыбіральшчык атрымлівае ў Вільні ад 640 да 782 еўра, у Мінску за прыбіранне прапануюць ад 167 да 268 еўра.

Заробак літоўскага прадаўца-кансультанта да 924 еўра. Напрыклад, на сайце пошуку працы знаходзім вакансію прадаўца-кансультанта ў краме адзення з заробкам 950 еўра ў месяц.

У Мінску прадаўцу прапануюць ад 234 да 318 еўра на месяц.

Кіроўца мікрааўтобуса ў Вільні, паводле платформы пошуку працы, можа атрымаць 1100–1500 еўра на рукі.

У Мінску кіроўцу грамадскага транспарту прапануюць 503 еўра. Кіроўца катэгорыі С у Коўне атрымлівае 1200–1400 еўра на рукі.

Заробак дальнабойніка – каля 3000 еўра і вышэй. У Мінску дальнабойнікам можна ўладкавацца за 1000 еўра.

СТРАНИЦЫ НОВЕЙШЕЙ ИСТОРИИ

30-летию Великой августовской демократической революции 1991 года посвящается

Алексей ДЬЯЧЕНКО, бывший зять Бориса Ельцина

Самая главная ельцинская сказка оказалась былью

(Фрагменты будущей книги «От Ельцина до Путина. И обратно»)

(Продолжение. Начало в №№53,54.)

Ельцин и его байки

Ельцин любил рассказывать байки. Я всегда был их благодарным слушателем. Эти байки я разделил бы на три категории: реальные истории, полуреальные и абсолютно нереальные.

Реальная история. Ельцин и водитель вытянули свой застрявший в болоте по самые оси «УАЗик», когда были на охоте, еще во времена работы в Свердловском обкоме. Когда первый раз я услышал от Бориса Николаевича эту историю, не очень-то поверил. Но потом случайно от других, совсем не заинтересованных, людей получил подтверждение. Действительно, вытянули вдвоем. Крепкие были ребята.

Главную полуреальную историю знают все. У Бориса Николаевича были изуродованы пальцы левой руки. По версии самого Ельцина, в подростковом возрасте в руках у него взорвалась граната. Это, конечно, преувеличение. Если бы в его руках взорвалась граната, у нас был бы другой первый президент свободной России. По данным «деревенской разведки», это был, конечно, самопал. Положили ребята спичечные головки в железную трубу и посмотрели, что из этого получится. Было ему тогда лет 15.

Были и другие полуреальные истории. Например: дети пошли в лес, заблудились. Среди них был маленький Боря – будущий президент Борис Николаевич Ельцин. Он попытался вселить надежду в заблудившихся детей. Есть было нечего. Воду пили из болота. Чем-то заразились. Заболели. Все. Но маленький Борис не терял веры. Он тащил на себе нескольких ребят. В итоге он их спас. Все вернулись домой.

Ну и, конечно, особо увлекательными были абсолютно нереальные истории. Молодой Борис едет в поезде. Почему-то на крыше вагона. Знакомится с настоящими уголовниками. Они предлагают сыграть в карты. Молодой Борис соглашается. Хитрые урки мухлевали. Борис полностью проигрался. (Борис Николаевич мне говорил, что именно с тех времен он не играет в карты. Это правда. Я никогда не видел, чтобы он играл в карты.) И тогда он им предлагает: «Давайте сыграем на жизнь. Кто перед входом в тоннель пригнется последним – тот и выиграл. Прямо за несколько секунд до входа. Кто не успеет – мы не виноваты». Борис, конечно, был последним, и урки зауважали его. Вернули всё, что он проиграл.

Вот такие байки! Жалко, что он про это не писал. Своего земляка – сказочника Бажова – явно подвинул бы.

Не очень реальные истории он подчас рассказывал публично, для самой широкой аудитории. Но самая главная ельцинская сказка – превращение тоталитарного концлагеря в свободную (пусть и по-прежнему очень непутевую) страну – оказалась полноценной былью. За что Борису Николаевичу большое спасибо!

Про президентские выборы 1996 года написано и сказано очень много. Мы уже знаем безумное количество тайных и явных нюансов тех событий. Одной из главных конспирологических версий является утверждение о том, что Зюганов на самом деле выиграл эти выборы, а Ельцин проиграл. Просто посчитали как надо. Неожиданно эту версию озвучил зимой 2012 года на встрече с непарламентской оппозицией тогдашний президент России Медведев. Он сказал, что Зюганов выиграл выборы, но решение было объявлено другое.

Я хочу поставить в этой истории точку. Чтобы больше к ней вообще не возвращаться. Логика простая, инженерная. В политическом смысле выборы являются завершенными, когда оба кандидата признают их итоги. Зюганов признал результаты выборов без всяких «но». Зюганов начал свою пресс-конференцию после выборов с шутки: «Если к другому уходит невеста, то не известно, кому повезло». Он был в ударе. Он хохмил. Рассказывали, что зал обалдел.

Как мне рассказали информированные люди, через неделю Зюганов уже отдыхал в кремлевском санатории «Сочи» (в городе Сочи) на бывшей даче маршала Жукова (милую дачу, кстати, лет десять назад снесли и на ее месте построили здоровенный особняк в современном «новорусском» стиле) в сопровождении группы однопартийцев. Он с удовольствием ходил на пляж, в общую санаторскую столовую, в баньку и даже на танцы, где неизменно вызывал интерес отдыхающих и желание поговорить. Местные поклонники часто вывозили его вечером на посиделки в сочинские ресторанчики. Никаких видимых признаков депрессии у него не наблюдалось.

Мог ли Зюганов тогда не признать итоги выборов и вывести людей на улицу, устроить майдан? Мог. Но не сделал этого. Можно ли винить его в этом? Нет, конечно. Кто знает, чем закончилась бы смута…

Всем любителям конспирологических версий хочу сказать: нельзя принудить человека стать президентом. Никакой избирком ничего не может сделать, если кандидат сам признает себя проигравшим. И никто никогда не выйдет на улицу за кандидата, который сам не хочет быть победителем. Вам же сказали: «К другому ушла невеста…» Поэтому выборы выиграл Ельцин.

Многие до сих не поняли главного: Геннадий Андреевич совершенно искренне НЕ хотел быть президентом и сделал всё, чтобы проиграть. И это не трусость, но большая мудрость: он понимал, что такое – управлять Россией в 1990-е, в эпоху большого хаоса и становления совершенно нового государства, частично – из обломков погибшего старого, отчасти – из совершенно новых конструкций и материалов. И что такое дело, архисложное и гиперрискованное, может потянуть только человек масштаба Ельцина. Человек, готовый прыгать в омут с головой. Зюганов на предмет прыжков в омут не очень.

Так, господа историки?!

Кстати, первое столкновение с Зюгановым было в конце 1980-х годов. Мы жили с ним в одном доме в Москве. Однажды Наина Иосифовна мыла пол и, сливая воду в унитаз, случайно обронила туда тряпку. Тряпка застряла на уровне квартиры Зюганова. Соответственно, начался потоп. Я встал тогда утром, смотрю – вода стоит по щиколотку. Короче, был легкий эпизод на бытовой почве. Может, это было знамение?

Десятиклассник Боря Ельцин.

Первый секретарь Свердловского обкома КПСС Б.Н.Ельцин на Ленинском коммунистическом субботнике. 1979 год.

Борис Ельцин, президент США Билл Клинтон и его супруга Хиллари Клинтон на трибуне во время торжественного парада, посвященного Дню Победы, на Поклонной горе. 9 мая 1995 года. (Фото: РИА Новости/Дмитрий Донской.)

Ельцин и Парад Победы

Если бы меня спросили, какой день был самым значительным в жизни Ельцина-политика, то я без колебаний назвал бы 9 мая 1995 года. Парад в честь 50-летия Победы.

Празднование это было уникальное. Такого в истории не было и больше не будет. Это был последний марш ветеранов под красными флагами в праздничном строю по Красной площади в присутствии глав 56 государств, включая США и Великобританию. Весь мир тогда преклонил голову перед советским народом-победителем.

Любой парад – это борьба за символы. Организаторы Парада 1995 года не стали смешивать символы. Парадов было два. Один – ветеранский, под красными флагами, на исторической Красной площади. Другой – парад военной техники и войск под современными триколорами на Поклонной горе. На Красной площади выступал Ельцин, на Поклонной горе – министр обороны Грачёв.

То было удивительное событие. Ветеранский парад принимал маршал Советского Союза Куликов. Над площадью в последний раз в истории России звучало «Здравия желаю, товарищ маршал Советского Союза!». Знамя Победы нес дважды Герой Советского Союза генерал-полковник авиации Одинцов, участвовавший еще в сталинском Параде Победы 24 июня 1945 года. У многих проходящих маршем фронтовиков Звезды Героев, ордена Славы. Красные флаги, стяги фронтов и флотов. На трибуне Мавзолея, как обычно, руководители страны. Мавзолей тогда не закрывали фанерой. Гости стояли. На Поклонной горе гости сидели на трибуне.

Могу себе представить, какие чувства испытывал Ельцин, когда стоял в качестве главного лица и ему отдавали честь настоящие герои войны, которые шли маршем! А под Мавзолеем стояли президент США Клинтон и английский премьер Мейджор. Такие иностранные почести не оказывались ни Сталину, ни Брежневу! С одной стороны – увенчанные звездами ветераны. С другой стороны – самые влиятельные иностранные гости. И завораживающий вид Красной площади. Далеко не всем удалось повидать ее с трибуны Мавзолея.

Мне показалось тогда, что Ельцин смотрелся на этой трибуне не только президентом демократической России, но еще и Генеральным секретарем ЦК КПСС. Я даже подумал: «Если бы коммунисты избрали в 1990 году вместо Горбачева Ельцина Генсеком, то партия была бы спасена. И СССР тоже. Он бы принес свою энергию и темперамент, готовность к изменениям. А партии позарез нужна была энергия». Но это детские рассуждения! Советская компартия уже была тогда партией серых бюрократов. Никаких изменений эта партия не хотела. За что и поплатилась. А Ельцина в 1990 году подхватили другие люди. И его энергия заработала в другом направлении. Через 30 лет эта история, похоже, повторяется. Уже ясно, какая партия стала новой КПСС. Пока не известно, кто новый Ельцин.

Чтобы провести ветеранский парад под красными флагами на Красной площади после пяти лет активной антисоветской пропаганды, нужна была политическая смелость. У несостоявшегося Генсека ЦК КПСС Ельцина такая смелость была. Надо отдать должное и ветеранам. Ведь многие из них, чего греха таить, не любили Ельцина. Но Ельцин был, в их понимании, официальным главой того государства, которое они защитили 50 лет назад. Они тоже проявили политическую смелость, отдавая честь человеку, который в их понимании разломал Советскую власть.

А почти через сорок дней чеченские бандиты прорвались в Буденновск. После такой демонстрации в Москве на весь мир силы и духа… Россия – это сложная смесь явлений. И она не нуждается в слишком простых решениях. «Всё сложно», как принято нынче указывать в соцсетях по другому поводу.

(Продолжение следует.)

МИРОВОЙ СПОРТ

«Будет небесам жарко, сложат о героях песни...»

Все об Олимпиаде в Токио

© Kim Kyung-Hoon/Pool Reuters/AP/picture alliance

Первая в истории Олимпиада, которая проходит в нечетный год и почти без зрителей – DW рассказывает самое главное, что нужно знать о XXXII летних Олимпийских играх в столице Японии.

Перенесенные, но не отмененные

Токио получил право на проведение летней Олимпиады 7 сентября 2013 года, опередив испанский Мадрид и турецкий Стамбул. Первоначально соревнования должны была пройти с 24 июля по 9 августа 2020 года. Однако 24 марта 2020 года Международный олимпийский комитет (МОК) объявил, что в связи с пандемией коронавирусной инфекции Игры переносятся на год, при этом в маркетинговых целях было решено сохранить официальный бренд «Токио-2020».

Торжественное открытие Игр состоялось 23 июля, хотя первые состязания начались за два дня до официальной церемонии. Ожидается, что Японию для участия в этом мероприятии посетят лидеры примерно 15 стран и международных организаций. Среди них – президент Франции Эммануэль Макрон и первая леди США Джилл Байден.

Программа, премьеры, участники

Состязания пройдут на 42 площадках (в Рио-2016 было использовано 37 арен), 28 из которых расположены в радиусе 8 км от Олимпийской деревни. Всего будет разыграно 339 комплектов олимпийских наград в 41 виде спорта.

Медали Токио-2020

На Играх-2020 состоится олимпийский дебют карате, скалолазания, серфинга и скейтборда. После двенадцатилетнего перерыва в программу возвращаются бейсбол, впервые неофициально представленный на третьей Олимпиаде современности в 1904 году и официально дебютировавший на Играх в 1992 году, а также софтбол, последний раз представленный в Пекине в 2008 году.

На включении этих видов в программу Токио-2020 настаивали хозяева. В традиционных видах спорта зрители впервые увидят олимпийские состязания по баскетболу 3x3, BMX-фристайлу, а также смешанные эстафеты в плавании и легкой атлетике, смешанные командные соревнования по дзюдо, триатлону и стрельбе из лука. Планируется, что на старты летней Олимпиады в общей сложности выйдут около 12,5 тысяч спортсменов более чем из 205 стран. Самая большая команда (613 атлетов) представляет США. В сборной Германии 430 олимпийцев.

© Issei Kato/REUTERS

При пустых трибунах

20 марта 2021 года было объявлено, что на олимпийские объекты во время Игр не будут допущены иностранные зрители, а деньги за купленные билеты организаторы им возвратят. Изначально было решено, что наблюдать за соревнованиями с трибун смогут до 10 тысяч иностранцев, а также граждане Японии.

В связи с ухудшающейся эпидемиологической обстановкой было сказано, что за состязаниями в префектурах Токио, Канагава, Сайтама и Тиба можно будет наблюдать только посредством телетрансляций. На соревнования в префектурах Ибараки, Мияги, Сидзуока и Фукусима допустят зрителей, но лишь жителей Японии. Как подсчитали в МОК, таким образом при пустых трибунах пройдут 724 из 750 состязаний нынешней Олимпиады.

Россияне в Токио-2020

Национальный олимпийский комитет (НОК) России отправил на Игры 328 спортсменов. Как известно, ввиду санкций Всемирного антидопингового агентства (WADA) сборная России выступит на летней Олимпиаде в Токио и на зимних Играх в Пекине в 2022 году под аббревиатурой Олимпийского комитета России (ROC, Russian Olympic Committee).

Команде запрещено использовать национальную символику в форме, а также флаг и гимн России. В случае победы российского спортсмена на Играх будет исполнен фрагмент Концерта для фортепьяно с оркестром №1 Петра Чайковского, специально адаптированный российским пианистом Денисом Мацуевым. Фрагмент уже использовался на чемпионате мира по хоккею, прошедшем недавно в Латвии.

Интересно, что, согласно результатам опроса ВЦИОМ, 97 процентов жителей России не знают ни одного российского спортсмена, который будет выступать на Играх-2020.

Рекордное число допинг-проб

Ожидается, что на Играх-2020 у спортсменов возьмут рекордное число допинг-проб – 5000. В рамках Рио-2016 WADA взяло 4930 проб – как во время самих Игр, так и во внесоревновательный период. На XXXII Олимпиаде пробы будет брать Международное агентство допинг-тестирования (ITA) при содействии Японского антидопингового агентства (JADA). Всего будут задействованы 250 допинг-офицеров и 700 человек вспомогательного персонала.

Как пояснил генеральный директор ITA Бенджамин Коэн, в Токио-2020 опробуют новый метод выявления запрещенных веществ Dried Blood Spot (DBS): из крови спортсмена будут взяты несколько капель и нанесены на специальную абсорбирующую бумагу, что значительно упрощает возможности перевозки и хранения тестов. При этом старые способы анализа с забором мочи и крови также будут применять.

Собранные в Токио-2020 образцы будут держать до 10 лет в централизованном хранилище в Швейцарии. По мнению WADA, это даст экспертам возможность повторно проанализировать их в будущем, после появления новых более эффективных методов обнаружения запрещенных препаратов.

Игры и коронавирус

21 июля, за два дня до старта Игр, в Токио были зафиксированы 1832 новых случая заражения коронавирусной инфекцией. Это максимальный показатель с середины января 2021 года, сообщило агентство Kyodo. В столице Японии в связи с распространением коронавируса объявлен четвертый уровень чрезвычайного положения. Общее количество положительных тестов на SARS-CoV-2, непосредственно связанных с Олимпиадой, составило 79.

На олимпийских объектах введены жесткие противоэпидемиологические правила. Все спортсмены проходят ежедневную проверку, им предписано соблюдать дистанцию и носить маски все время, кроме тренировок, участия в соревнованиях, сна и приема пищи. Участникам запрещено использовать городской общественный транспорт, посещать культурные объекты, клубы, рестораны и достопримечательности японской столицы, а также общаться с местными жителями.

Медали перед церемонией награждения будут продезинфицированы и выложены на поднос. Победители будут сами забирать свои награды и вешать на шею – рукопожатий, объятий, поцелуев и букетов не предусмотрено.

Комментируя ситуацию с коронавирусом на Играх, генеральный директор Всемирной организации здравоохранения Тедрос Адханом Гебрейесус заявил, что на Олимпиаде невозможно будет добиться нулевого риска инфицирования. «Признак успеха в ближайшие две недели – не ноль случаев. Успех будет, если удастся идентифицировать все случаи, изолировать заразившихся и позаботиться об их здоровье как можно быстрее, а также воспрепятствовать дальнейшей передаче инфекции», – отметил он.

От участия в Играх из-за ситуации с коронавирусом в Японии отказалась КНДР. 21 июля об отказе объявило также министерство спорта Гвинеи, однако через день отменило свое решение.

До последнего момента

Генеральный директор оргкомитета Токио-2020 Тосиро Муто признал, что Олимпиада может быть отменена в случае ухудшения ситуации с коронавирусом. «Мы не можем предсказать, какое будет количество случаев заражения коронавирусом. Поэтому мы проведем обсуждение, если будет всплеск», – пояснил он журналистам. При этом в контракте между МОК и Токио как принимающим Игры городом однозначно прописано, что отменить соревнования может только МОК.

Официально бюджет Игр – 15,8 млрд долларов (из-за годичной отсрочки он вырос на 2,85 млрд). Из этой суммы около 1 млрд было израсходовано на меры противоэпидемиологической защиты.

По расчетам экономиста исследовательского института Номура Такахиде Киучи, из-за решения проводить Игры без зрителей оргкомитет недополучит более 1,2 млрд долл. В тяжелейшей ситуации оказались японские отели: количество отмен бронирования номеров приближается к 700 тысячам, а суммарный ущерб гостиничного бизнеса может составить 456 млн долларов.

КРЫЖАВАНКА

Пацалунак – гэта пячаць кахання

Па гарызанталі: 1.«Ой, … мая, // Дробна рубленая. // Не цалуй мяне, мой мілы, // Я напудраная» (прыпеўка). 3.«Калі каханне – лепшая частка жыцця, то … – лепшая частка кахання» (Т.Ман). 6.«Жанчына – як марожанае: павінна быць салодкай і раставаць. А мужчына – як …: моцным і не даваць заснуць» (цытата невядомага аўтара). 8.«Сёння … лічыцца джэнтльменам, калі ён перад пацалункам вынімае цыгарэту з роту» (Б.Стрэйзанд). 9.«Лепей бы, дачушачка, твае … балелі ад пацалункаў, чым вочы ад камп'ютара» (цытата невядомага аўтара). 13.Рэшткі чаго-небудзь разбураннага. 14.«Зайшло … за аконца, // За зялёны сад. // Цалуюцца, мілуюцца, // А хто каму рад?» – з беларускай народнай песні «Зайшло … за аконца». 15.Збіты ўзор, шаблон (перан.). 17.Касі, каса, пакуль раса, раса далоў – … дамоў (прык.). 18.Нізкі жаночы голас. 19.Краіна ў Паўднёва-Усходняй Азіі, дзе быў устаноўлены рэкорд бесперапыннага пацалунка: ён доўжыўся 58 гадзін. 22.«Абдымкі павінны быць такімі, каб іх адчувала не …, а душа і сэрца» (С.Нагорны). 23.«У каханні выгляд значыць больш, чым …» (Публій). 24.«Найвялікшая … у жыцці чалавека – быць любімым, але не меншая – самому любіць» (Пліній).

Па вертыкалі: 1.«Ты адзіны … у кветніку майго жыцця» (цытата невядомага аўтара). 2.Асобная кніжка збору твораў. 3.У гультая і страха цячэ, і … не пячэ (прык.). 4.Вокліч з пераможнай інтанацыяй. 5.Рыбалоўная сетка. 7.«Пацалунак любімай жанчыны – гэта шампанскае, якое можна піць …» (цытата невядомага аўтара). 10.Абуджэнне сілы, энергіі (перан.). 11.«… – як пацалунак: каб нацешыцца ім, яго трэба з кім-небудзь раздзяліць» (Б.Мерцэл). 12.«Я … лускала // І Мікіту цалавала» – з беларускай народнай песні «Пасылала мяне маці». 16.«Пацалунак – гэта … кахання» (М.Мацье). 17.Хараство, прыгажосць. 19.Столькі хвілін, паводле меркавання вучоных, доўжыцца ідэальны пацалунак. 20.Грашовая адзінка Літвы. 21.«А божа мой, божа мілы, // Нашто я жаніўся? // Узяла жонка ўкусіла – //... гады лячыўся» (прыпеўка).

Адказы на крыжаванку

Па гарызанталі: 1.Капуста. 3.Пацалунак. 6.Кава. 8.Мужчына. 9.Губы. 13.Руіна. 14.Сонца. 15.Штамп. 17.Касец. 18.Альт. 19.Тайланд. 22.Цела. 23.Аўтарытэт. 24.Радасць.

Па вертыкалі: 1.Кактус. 2.Том. 3.Печ. 4.Ага!. 5.Крыга. 7.Вечнасць. 10.Уліванне. 11.Шчасце. 12.Арэшкі. 16.Пячаць. 17.Краса. 19.Тры. 20.Літ. 21.Два.

Лявон ЦЕЛЕШ.

г.Дзяржынск.

УСМІХНІЦЕСЯ...

– А вы ведаеце, французы кажуць, што з-за стала трэба выходзіць з лёгкім адчуваннем голаду?
– А вы што, француз?
– Не…
– Тады сядзім далей…

***

Муж з жонкай у сямейнага псіхолага:
– Вы лічыце, што яна не дае вам і слова сказаць?
– Не, ён так не лічыць!

***

Як сказаў адзін знаёмы электрык: "Лепш ізаляцыя, чым зазямленне!"

МНЕНИЕ

Новые штаммы COVID-19 вдвое быстрее поражают легкие

Глава Минздрава России Михаил Мурашко заявил, что новые штаммы коронавируса, не только значительно более заразные, но вдвое быстрее поражают легкие.

Как отметил Михаил Мурашко в интервью телеканалу «Россия-24», если ранее при коронавирусе поражение легких развивалось к шестым-седьмым суткам, то теперь такие последствия могут наступить и на третьи сутки. Такое ускоренное развитие болезни, вызванное новыми штаммами COVID-19, несет в себе новую угрозу и необходимость более быстрого реагирования медиков.

«Противовирусная терапия, раннее начало лечения позволяют с минимальными потерями для здоровья выйти из этого заболевания, часто и сохранить жизнь», – пояснил министр здравоохранения.

Напомним, что сейчас в России до 90% новых случаев заражения коронавирусом выявляется с новым индийским штаммом «Дельта», который во всем мире привел к новому росту заболеваемости. Врачи еще только подстраиваются под него, вырабатывая новые методики лечения, а миру уже угрожает новая мутация «Дельты» – «Дельта плюс». Ожидается, что новая мутация, которая обнаружена уже не только в Индии, станет еще более заразной и опять же ускорит течение болезни и наступление последствий.

Адрас рэдакцыі: 220030 Мінск, вул.Энгельса, 34а.
Прыёмная: тэл./факс (017) 326-68-71
Рэкламны аддзел (017) 363-66-04
nvonlineinfo@gmail.com
http://www.nv-online.info
Падпісныя індэксы:
63222 – для індывідуальных падпісчыкаў,
632222 – для прадпрыемстваў і арганізацый.
Заснавальнік, выдавец і галоўны рэдактар Іосіф Паўлавіч СЯРЭДЗІЧ

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі №947 ад 6 студзеня 2010 г. выдадзена Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.).